

Mr. SPEAKER.—The question is:

“That the Mysore Appropriation (Vote on Account) Bill, 1958, be taken into consideration.”

The motion was adopted.

Mr. SPEAKER.—The Bill will be put, clause by clause. Since there are no amendments, I put all the clauses. The question is:

“That Clauses 1, 2 and 3, the Schedule and the Title and Preamble form part of the Bill.”

The motion was adopted.

Clauses 1, 2 and 3, the Schedule and the Title and the Preamble were added to the Bill.

Motion to pass.

Sri B. VAIKUNTA BALIGA.—Sir, I move:

“That the Mysore Appropriation (Vote on Account) Bill, 1958, be passed.”

Mr. SPEAKER.—The question is:

“That the Mysore Appropriation (Vote on Account) Bill, 1958, be passed.”

The motion was adopted.

REPORT OF THE MYSORE TENANCY AND AGRICULTURAL LAND LAWS COMMITTEE.

(Discussion continued).

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈ ದಿನ, ನಾಳೆ ಮತ್ತು ನಾಡಿದ್ದು ಈ ಮೂರುದಿನ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೂ ಬಹಳ ಜನ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ಆದಕಾರಣ ಮಾತನಾಡುವವರು ಅದಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಕಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷ ಮಾತನಾಡಬಹುದೆಂದು ನಾನು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ. ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಮೆ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾನಾಗಿಯೇ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷದ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿಲ್ಲ, ಸದಸ್ಯರಿಗೇ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಕಾಲಾವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಮೆ ಕಾಲವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಂ. ನರಸಿಂಹಯ್ಯ (ಹೆಬ್ಬೂರು).—ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹದಿನೈದು ನಿಮಿಷಗಳ ಕಾಲಮಾತ್ರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದರೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿದವರಿಗೆಲ್ಲ ಅರ್ಧಗಂಟಿ, —ಮುಕ್ಕಾಲು ಗಂಟೆ ಕಾಲಕೊಟ್ಟು ಈಗ ಕಾಲವನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ತೊಂದರೆಯಾಗುವುದರಿಂದ ಕಾಲವನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬಾರದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಕಾಲವನ್ನು ಮಿತಿಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನನಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಬಹುದು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಇರಬಹುದು. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸದಸ್ಯರು ಕಡಮೆ ಕಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

Sri J. H. SHAMSUDDIN (Honnawar).—May I make a suggestion? Time limit may be fixed, the minimum being 15 minutes and maximum 20 minutes. That will solve the problem.

Sri C. K. RAJAIAH SETTY (Chiknaikanahally).—Sri Shamsuddin is not in the waiting list, Sir.

ಶ್ರೀ ಎಫ. ಜಿ. ನರಸಿಂಹೇಗೌಡ (ಪ್ರವಣಬೆಳಗೊಳ).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರೂ ಇಷ್ಟೇ ಕಾಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಕಾಲವನ್ನು ಮಿತಿಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ತೊಂದರೆ ಇದೆ. ಕಾಲವನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ತಾವು ಯಾರೂ ಬೇಗ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಕ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಲಿ ಎಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ adjust ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮೂಕಪ್ಪ (ನಾಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಕಪ್ಪು ಆಹಾರೋತ್ಪತ್ತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮೊದಲನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ, ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಕೌಶಲ್ಯಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ನಾಕಪ್ಪು ಉತ್ಪಾದನೆಯಿಂದ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಕರೆ ಯೊಂದಕ್ಕೆ ಸರಾಸರಿ ಎಂಟರಿಂದ ಹತ್ತು ಪಲ್ಲದ ವರೆಗೂ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಿಡುವಳಿ ಜಮೀನನ್ನು ಹೊಂದಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತ ಎಕರೆಗೆ ಹತ್ತರಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಪಲ್ಲದ ವರೆಗೂ ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದೇ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಗೇಣಿ ರೈತನು ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯು

ತಾನೆಂದು ನೋಡಿದರೆ ಸರಾಸರಿ ಆರಂಭದ ಎಂಟು ಪಲ್ಲ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಅನಮಾಧಾನವೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಆನಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವೆಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಗೇಣಿಗೆ ಮಾಡುವ ಜಮೀನಿಗೆ ಅವನೇನಾದರೂ ಗೊಬ್ಬರ, ಗೋಡು ವಗೈರೆ ಹಾಕಿ ಕಷ್ಟವನ್ನು ದುಡಿದು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಹಿಡುವಳಿದಾರನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಕೋಚವುಂಟಾಗಿ ಗೇಣಿದಾರನಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೈ ತಪ್ಪತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲರಂತೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗೇಣಿದಾರ ಹಿಡುವಳಿ ದಾರನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅವನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ನಿಮಗೆ ಕಡಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ; ಅವನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಆ ಜಮೀನನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಗೇಣಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿ ಜಮೀನನ್ನು ಅವನ ಕೈ ತಪ್ಪಿಸಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ದೇಶನಗಳು ಬೇಕಾದವು. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಗೇಣಿದಾರನು ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಬೆಳೆಯಲು ಅವಕಾಶವುಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಉಳುವವನೇ ಭೂಮಿಯ ಒಡೆಯನಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾದರೆ ಯಾರು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ದುಡಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೇ ಆದರ ಹಕ್ಕು ಇರಬೇಕೇ ಎನ್ನಾ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರ ವಾಗಿರುವ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ರೈತನು ಶ್ರಮಪಡತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಉತ್ಸುಕತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಹಾತ್ಮಗಾಂಧಿಯವರು ಕೂಡ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಆರಿತೇ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದ ಒಡೆಯನಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು, ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರುಗಳು ಐದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಲವಾದರೂ ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ರೈತರಿಗೆ ಬೋಧನೆಮಾಡಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಹೇಳಿರುವ ತತ್ವವನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಿತ್ತಿ, ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದರು. ಸಮಿತಿಯವರು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಪ್ರವಾಸಮಾಡಿ ರೈತನ ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳ ನಲಿರು, ಅವರಿಗಿರತಕ್ಕ ನ್ಯಾಯತೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲಿಸಿಮಾಡಿ ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದೊಡೆಯನಾಗತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುತ್ತೀರೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಸರ್ಕಾರದವರು ಆಹಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಹತೋಟಿಯನ್ನು ತಂದು, ಒಂದು ದರವನ್ನು ಸಹ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡತಕ್ಕ ನನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡತಕ್ಕ ತನ್ನ ರೈತನ ಕಷ್ಟ ಸುಖ, ಅವನ ಶ್ರಮ ಏನು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಹಳ್ಳಿಯವನನ್ನು ತೊರೆದು ಪಟು ಣವಾಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಇವರಿಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಯವರ ಕೂಗು ಸಾರಾರಣವಾಗಿ ದಿಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಜಮೀನ್ದಾರರ ವತಿಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಕೆಲವು

ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಸುಧಾರಣೆ ಕುರಿತು ಇರಬೇಕು, ಆ ರೀತಿ ಇರಬೇಕು, ಸಮಿತಿಯವರು ನೂಟಿ ಸಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಆಹಾರೋತ್ಪಾದನೆ ಕುರಿತ ವಾಗುತ್ತದೆ, ದೇಶ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅನೇಕ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ರೀತಿ ರೈತರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯನಾಗುತ್ತದೆಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ರೈತನು ಇದುವರೆಗೂ ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ರೈತನಾದವನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲು ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ಅಲ್ಲವೇ ಅವನು ಏತಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದಬಳಿ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಎದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ಸಭೆಗೆ ಬರುವಾಗ ರೈತರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಭರವಸೆಗಳನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸರವೇರಿಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೋಟ್ಯಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ಗೊಬ್ಬರ, ಗೋಡು, ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜ ಇವುಗಳನ್ನು ರೈತನಿಗೆ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೂ ಸಹ ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದ ಒಡೆಯನು ಎಂಬ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಪೇಕ್ಷೆ ಇದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡಿರೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದಂತಾಗಿದೆ. ಇದರ ಬದಲು ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದ ಒಡೆಯ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಕಾನೂನನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಾದರೆ ಈಗ ಯಾರು ಗೇಣಿ ಸಾಗುವಳಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಅವರು ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ ಎಕರೆಯೊಂದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪಲ್ಲದಂತೆ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆದು ಮೂರು ಲಕ್ಷ ಪಲ್ಲ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷವೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೆನ್ನುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಮೂರುವರ್ಷಗಳಿಂದ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ನಿರಾಶೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೂಡಲೆ ಉಳುವವನೇ ಹೊಲದೊಡೆಯನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಕಾಯಿದೆ ಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅರ್ಹತೆ ಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಈಗ ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ತಯಾರಿಸಿರತಕ್ಕಂಥ ವರದಿಯು ಅಷ್ಟು ಆಶಾದಾಯಕವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಕೆಲವು ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳೊಡನೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದು ರೈತನ ಹಿತವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಿತಿಯು ಮಾಡಿರತಕ್ಕಂಥ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಅವರ ವರದಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕಂಥ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಒಂದು ಕನಿಷ್ಠ ಹಿಡುವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನಿವ್ವಳ ವರಮಾನ ಬರಬೇಕೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪರಮಾವಧಿ ವರಮಾನವೆಂದರೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಬರತಕ್ಕಂಥ ಜಮೀನು ಎಂದು ಖರಿಗಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. 1,200 ರೂಪಾಯಿ ಕನಿಷ್ಠ ಹಿಡುವಳಿ ಇರಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 7½ ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಬಹುದು. ಆವಾಗ ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿಯ ಸರಾಸರಿ 22½ ಎಕರೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ಜಮೀನು ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಹಿಡುವಳಿಯ ಪರಮಾವಧಿಯು ಕ್ವಿನ್ಟರ್ 102½ ಎಕರೆಯಾಗಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಲೆಕ್ಕದವೇರಿ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಸುಲಭವಾದಂತೆಂಥ ಅವಕಾಶವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿಯ ಪರಮಾವಧಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸು

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮೂಕಪ್ಪ)

ವಾಗ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ, ಅಷ್ಟು ಜಮೀನಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವನ್ನು ಪರಮಾವಧಿಯಾಗಿ ನಿಗದಿಮಾಡಬೇಕು; ಇದಕ್ಕೆ ನುಕಾರವಾಗಿ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದು ಉಕ್ಕೆಯಷ್ಟು ಜಮೀನನ್ನು ಉಳುಮೆ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಬಹುದು. ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಗೇಣಿಯ ಪರಮಾವಧಿಯನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿರಾಪರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿರುವಂಥ ಜಮೀನುಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಪರಮಾವಧಿ ಗೇಣಿಯ ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ 1/5 ನೆಯ ಭಾಗದಷ್ಟು ಮತ್ತು ನಿರಾಪರಿ ಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲದ ಜಮೀನುಗಳಾಗಿದ್ದರೆ, ಹುಟ್ಟುವಳಿಯ 1/5 ಭಾಗದಷ್ಟು ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಎರಡು ಪಲ್ಲ ಗೇಣಿ ಆಗಿ, 40 ರೂಪಾಯಿ ವರಮಾನ ಬರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ ಕಂದಾಯ ಹೋದರೆ, 36 ರೂಪಾಯಿ ವರಮಾನ ಕೊಡಿ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಯಾರು ಜಮೀನನ್ನು ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಜಮೀನು ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಬೆಳೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೇನೇ, ಕಂದಾಯ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಗೇಣಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದು ನೂಕು. ಈಗಾಗಲೇ ನೆರೆಯ ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾದ ಬೊಂಬಾಯಿ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈ ರೀತಿ ನಿಗದಿಯಾಗಿರುವುದು ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಿರತಕ್ಕಂಥ ಗೇಣಿ ಪರಮಾವಧಿ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ನೂಕು.

ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ ಪರಿಹಾರದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಗೇಣಿಯ 15 ಪಟ್ಟು ಎಂದು ನಮಿತಿಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ ಹತ್ತು ಪಲ್ಲ ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಹತ್ತು ಪಲ್ಲ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗತಕ್ಕಂಥ ಜಮೀನಿಗೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಎರಡು ಪಲ್ಲ ಗೇಣಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಪರಿಹಾರ, ಅದರ 15 ಪಟ್ಟು; ಅಂದರೆ 30 ಪಲ್ಲ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಎಷ್ಟೇ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ 600 ರೂಪಾಯಿ ಪರಿಹಾರ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ಈಗಿನ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರೇಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲಿಯ ಆ ಜಮೀನು 250 ರೂಪಾಯಿ ಅಥವಾ ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಜಮೀನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಎರಡರಷ್ಟು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಈ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವ ಪರಿಹಾರ ರೈತನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ರೈತ ಎಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ದುಡಿಯುತ್ತಾನೋ, ಅಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಜಮೀನಿನ ಬೆರೆ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳಬಹುದು. ಸಾಗುವಳಿ ನೆರೆಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡಿದ್ದರೆ, ಉತ್ಪನ್ನವೂ ಕಡಮೆ ಇರುತ್ತದೆ; ಆ ಜಮೀನನ್ನು 50 ರೂಪಾಯಿಗೂ ಕೂಡ ಕೆಳ ತಕ್ಕಂಥವರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರೈತ ಅದೇ ಜಮೀನನ್ನು ಕೃಷಿಮಾಡಿ, ಹೆಚ್ಚು ಫಲವತ್ತಾಗಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಆ ಜಮೀನಿನ ಬೆಲೆಯನ್ನು 500 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಏರಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಅವನು ಗಳಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ರೈತ ಒಂದು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೃಷಿಮಾಡಿ, ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡಿರಲೋ, ಅಂತಹ ರೈತನಿಗೆ ಆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಫರೆನ್ಸ್

ಕೊಡದೆ ಇರುವುದು ನೂಕುವಲ್ಲ. 10-12 ವರ್ಷದ ರಾಗಾಯಿತು, ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ರೈತನಿಗೆ, ಪರಿಹಾರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧ ಭಾಗ, ಆರು ವರ್ಷಗಳು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಂಥವನಿಗೆ ಪರಿಹಾರದಲ್ಲಿ 2 ಭಾಗ ಭೂಮಾಲೀಕನಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಕೊಡುವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ದ್ವಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ, ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಎರಡರಷ್ಟು ಪರಮಾವಧಿ ಇರಬಹುದು ಎಂದು ನಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ನಮ್ಮ ಹಿಂದು ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ 50-80-100 ಜನ ಒಂದೊಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿಯ ಎರಡರಷ್ಟು, ಅಂದರೆ, 45 ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಮಾತ್ರ ಇರತಕ್ಕದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ನೂರು ಜನರಿರುವ ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಇಷ್ಟು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಈ ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿಯು ಸೀಲಿಂಗನ್ನು ಬದಲುಮಾಡಿ, ಆ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎರಬೇಕು.

ಬಂಜರು ಇರತಕ್ಕಂಥ ಜಮೀನಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡ ಕೂಡದು. ಬಂಜರು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಮನುಷ್ಯ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಗ್ಲೋಬೋಲ್ ಪುಡ್ ಸ್ಕ್ರೀಮಿನಲ್ಲಿ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟು, ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರ ಉತ್ಪಾದನೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಫಲವತ್ತಾಗಿ ಮಾಡದೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಹಾಳು ಜಮೀನು ಬಿಟ್ಟು ದ್ರೋಹ ಮಾಡಿದವನಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ನೆರೆಯಲ್ಲ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಹಾರ ಬೆಳೆಯುವ ಜಮೀನನ್ನು ಬಂಜರು ಬಿಟ್ಟು, ಸರ್ಕಾರದವರು ಅದನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಎಲ್ಲದೆಯೇ, ಹಂಚಿಕೊಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂಥಾ ಬಂಜರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪರಿಹಾರ ಎಲ್ಲದೆಯೇ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ರೈತ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೀರಿ. ಹತ್ತು ಮೈಲಿ, 20 ಮೈಲಿ ಪ್ರದೇಶ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅಂತಹವರು ಸ್ವತಃ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕವರೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದು ಎಂದರೆ ಒರಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕಾಗದ, ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ, ಒಂದು ಪೆನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರೆಯುತ್ತಾ ಕೂಡುವ ಉದ್ದುಮೆ ಅಲ್ಲ. ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ತಾನು, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬ, ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಆದಿಯಾಗಿ, ಹಗಲು, ರಾತ್ರಿ, ಮಳೆ ಬಿಸಿಲು ಯಾವುದನ್ನೂ ಲಕ್ಷಿಸದೆ ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ದುಡಿಯತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಇರಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಸ್ವತಃ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಮೈಲಿ ದೂರ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದ ಮಾತು. ಇಷ್ಟು ಘನವೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎರಬೇಕೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರೂ ಜಮೀನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮನುಷ್ಯರೇ ಇಲ್ಲವೇ ಹಾಗಾದರೆ ಅವರ ಗತಿ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಅವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೋಗಬೇಕು! ಆದ್ದರಿಂದ ಆಯಾ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಜನರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕ

ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಜಮೀನ್ದಾರರು ಒಂದು ವೇಳೆ ಜಮೀನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಅವನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಜಮೀನನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನಿಗೆ ಏನಾಗಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗೇಣಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕವರಿಗೆ, ಬೇರೆ ಜಮೀನು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ಜಮೀನನ್ನು ಅವರ ಕೈ ತಪ್ಪಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು ಎಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನುಚಿನುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಆಗಲೇ 1952 ರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ರೈತರಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಜಮೀನು ಕೈತಪ್ಪಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿದ್ದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಅವರ ಜಮೀನನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಜಮೀನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಮಿತಿ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಜಮೀನಿನ ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆ ಆಗತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜಮೀನನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ, ರೈತರನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗೇಣಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದೋ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೋ ಹಣ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದೋ ಅಥವಾ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಎಂದೋ ಹೀಗೆ ನಾನಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಗೇಣಿದಾರರಾದ ಜಮೀನು ಕೈ ತಪ್ಪಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಈ ಐದಾರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅಂತಹ ಕೇಸುಗಳು ಇವೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ರೈತರು ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಂತಹವರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡಿಸಿ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಮುಂಚೆ ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಒಳಹಾರ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ, ಹಣ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಏನೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ; ಅವರು ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಹಣವೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗೇಣಿದಾರರ ಕಡೆಗೂ ಇರಬೇಕು, ಜಮೀನ್ದಾರರ ಕಡೆಗೂ ಇರಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗೇಣಿದಾರರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. 1952 ರಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಯಾರು ಯಾರು ಜಮೀನು ಕೈತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ ನಿರ್ಗತಿಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಅವರಿಗೆ, ಪುನಃ ಜಮೀನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಮೇಲೆ ಜಮೀನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವವನದೇ, ಜಮೀನಿಗೆ ಅವನೇ ಮಾಲೀಕ ಎಂದದಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ನನ್ನದು ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ, ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ತಾವು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಹಾರ ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ರೈತನೂ ಪಣತೊಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಜಮೀನ್ದಾರರಾಗಲಿ, ರೈತರಾಗಲಿ ಅವರು ಎಷ್ಟು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವತಃ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಇಡುವುದು ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ನಂಬಿಕೆ

ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಬಂಜರು ಜಮೀನು ಇರಲಿ ಯಾರ ಹಿಡುವಳಿಯಲ್ಲೇ ಇರಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಬಂಜರು ಜಮೀನನ್ನು ಮೊದಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ನಿಗದಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಜಮೀನು ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಕರಿ ಆಗಲಿ ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಆ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಭೂಸುಧಾರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಾಯಿದೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆ ಯಾ ಗ್ರಾಮಪಂಚಾಯತಿಯ ಗ್ರಾಮದ ಮುಖಂಡರು, ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾವ ತಕರಾರೂ ತಂಟೆಗಳೂ ಬಾರದೇ ಇರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ರೈತರಿಗೆ ಅನುವುಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಗ್ರಾಮದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ತಾಲ್ಲೂಕು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಗ್ರಾಮದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನೂ ಆಗಲೇ ಒಂದು ಸಲಹಾಸಮಿತಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆಮಾಡಿ ಆ ಮೂಲಕ ರೈತನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಯಿದೆ, ಕಾನೂನುಗಳ ಸರಿಬಿಡುವನ್ನೇರವಾಗಿ ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಇಷ್ಟು ಮಾತು ನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ (ಗುಂಡ್ಲುಪೇಟೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀಯುತ ಜಿ. ಸಮಿತಿಯವರ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ.

ಈ ಸಮಿತಿಯು ರಚನೆಯಾಗುವಾಗ ಇದರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದು ನನಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದರೂ, ತಮ್ಮ ಪಂಗಡದ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗೆ ತಿಳಿದ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ವ್ಯವಸಾಯ ಬರಿಯ ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಬೋರಡ್ ಗಳೆಡರು ಹೇಳಿದಂತೆ, ನೇಗಿಲು ಹಿಡಿದು ಉಳುವವರಿಂದಲೇ ನಡೆದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮುಂಚೆ ನೇಗಿಲು ಹಿಡಿದು ಹೋದರೆ, ಹಿಂದೆ ಜೋಳ ಬಿಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ, ಹೆಣ್ಣು ನಾಟಕಾಕು ಮಕ್ಕಳು ಮಕ್ಕಳು ಬೇಕಾಗುತ್ತಾರೆ, ಕಳೆ ಕೆಳತಕ್ಕ, ಕುಯ್ಯ ಕುಯ್ಯತಕ್ಕ, ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿದ್ದರೆ ವ್ಯವಸಾಯದ ಶೇಕಡ 75 ರಷ್ಟು ಕೆಲಸ ನಿಂತುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೇ ಕೇಳದೆ ಅವರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ತಮಗೆ ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಸಮಿತಿಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ಬಹಳ ಅವನರದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕಾ ಉದ್ಯಮಗಳು, ಹೇಗೆ ಜೇರ್ ಹೋಲ್ಡರ್‌ಗಳ, ಡೈರೆಕ್ಟರುಗಳ, ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟಿನವರ ಮತ್ತು ಕೂಲಿಯವರುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರತಕ್ಕದ್ದೋ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಸಾಯವೂ ಮಾಲೀಕರು, ಗೇಣಿದಾರರು, ಮತ್ತು ಕೂಲಿಕೆಲಸಗಾರರು ಇವರುಗಳ ಮಿಶ್ರತೆ

(ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ)

ಉದ್ಯಮವಿಂದ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಮಿತಿಯವರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ನನಗೆ ಅನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

3 P.M.

ಶ್ರೀಯುತ ಬೋರ್ಡ್‌ಮೆಂಬರ್ ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡುವುದಾಗಿ ಬಣ್ಣಿಸಿದರು. ಅವರುಗಳಿಗೆ ಬೆಳೆದ ಬೆಳೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವುದೆಂದೂ, 50 ರೂಪಾಯಿ ಕಾಗದ ಬರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ಇದು ನಿಜವಾಗಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಅವರ ಊರಿನ ಕಡೆ ಎಲ್ಲವೂ ಇಂಥಾ ವ್ಯವಹಾರ ಇರಬಹುದು, ಮತ್ತು ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಂತೂ ಮಾರ್ಪಾಟು, ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರು ಮತ್ತು ಕೆಲಸದ ಆಳುಗಳೂ ಇವೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿರುವ ಕುಟುಂಬದಂತೆ ಇರುವುದು ಪದ್ಧತಿ ಮತ್ತು ಅಭ್ಯಾಸ. ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡಬಹುದು. ಗುತ್ತಿಗೆದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಖಾಯಿಲೆಬಂದರೆ ಅದರ ಇರಾಜಿನುಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಮಾಡುವುದು, ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಬಾಣಂತಿತನಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವುದು, ಮದುವೆಯಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಡುವುದು—ಇವೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಇರತಕ್ಕ ಜಮೀನುದಾರರಿಗೆ ಸರ್ವೇಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಜಮೀನುದಾರರು ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅನೇಕವೇಳೆ ತಮ್ಮ ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಏನೋ ಒಂದು ಕಾನೂನಿನ ಒತ್ತಾಯದಿಂದಲೂ ಅಥವಾ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಭಯದಿಂದಲೂ ಭೂಮಾಲಕ ಮತ್ತು ರೈತರ ಮಧುರ ಬಾಂಧವ್ಯದಿಂದ, ಆ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಆತ್ಮೀಯತೆಯಿಂದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ.

ಈಗ ಈ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಈ ಬಾಂಧವ್ಯವೆಲ್ಲ ಒಂದೂ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬೇರೆಯಾಗಬೇಕು. ಅವರೇ ಭೂಮಾಲಕರಾಗಿ ಬೇಕು! ಜಮೀನುದಾರರೇ ಬೇರೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಶುರುಮಾಡಿ ಕೆಲವು ಜನರುಗಳಮುಖಕ್ಕೆ ಅಂದರೆ ಕೆಲವು ಮುಖದ ಮಾರ್ಪಾಟುಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಗೇಣಿದಾರರೂ ಇರಬೇಕೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಪೈಕಿ ಹೆಂಗಸರು, ಮೈಸೂರು ಮಕ್ಕಳು, ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದ ದುರ್ಬಲರು ಮತ್ತು Army ಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವವರು ಇವರುಗಳ ತಾವೇ ಹೋಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತವಿಲ್ಲದಿರುವ ಇವರುಗಳ ತಮ್ಮ ಜಮೀನನ್ನು ಗೇಣಿಕೊಟ್ಟು ಜೀವಿಸಬಹುದೆಂಬ ಒಂದು ಸಲಹೆಯನ್ನು ಸಮಿತಿ ಯವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಖುಷ್ಕಿ ಜಮೀನಿನ ನಲ್ಲಿ ಐದನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವೂ, ತರೀ ಜಮೀನಿನ ನಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಭಾಗವೂ ಗೇಣಿಪಡೆಯತಕ್ಕದ್ದೆಂದೂ, ಕಂದಾಯ ವಗೈರೆ ಬರ್ಚೆಲ್ ಭೂಮಾಲಕನು ಹೊರ ತಕ್ಕುದೆಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಗೇಣಿದಾರ ರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಇಂಥಾ ಜಮೀನುಗಳಿಗೆ ಇಂತಿಷ್ಟೇ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಬೇಕು, ಉತ್ತಮವಾದ ಬಿತ್ತನೆಯನ್ನು

ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಸುಧಾರಿಸಿದ ರೀತಿಯ ಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ರಮ ಜರುಗಿಸಿ, ತರೀ ಜಮೀನಿನ ನಲ್ಲಿ ಜಪಾನಾ ಮಾದರಿ ಭತ್ತ ನಾಟುವನ್ನೇ ಹಾಕ ಬೇಕು ಎಂದು ನಂಬಧನೆಯನ್ನೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಗೇಣಿಗೆ ತಗದೆಕೊಂಡಿರುವ ರೈತರು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿ, ತಮಗೆ ಸುಲಭ ಕ್ರಯಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ಕಾಳನ್ನು ಬಿತ್ತನೆ ಹಾಕಿ, ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಗಿಯೇ ಅಥವಾ ತಮಗೆ ಖುಷಿ ಬಂದಾಗ, ನಾಟಿ ಹಾಕಿ ಎಕರೆಗೆ ಎಂಟು ಪಲ್ಲ ಭತ್ತ ಬಂತೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಜಮೀನು ಮಾಲೀಕರು ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪಲ್ಲ ತಂದು, ಅದರ ಪೈಕಿ ಸರ ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ಮಾರಿ, ಕಂದಾಯಕ್ಕಟ್ಟು ಬಾಕಿ ಉಳಿದದ್ದರಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಯಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಉದಾರವಾಗಿ ನೋಟಿಸಿರುವುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ. ಗುತ್ತಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವವರಾದರೋ, ಮೊದಲೇ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದುರ್ಬಲರು, ಅವರೂ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ minor ಮಕ್ಕಳು, ಗೇಣಿದಾರ ಐವನು ಮಾಡಿದ! ಹೇಗೆ ಬೆಳೆದ! ಎಷ್ಟು ಬಂತು! ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಲು ಅವಮರ್ಥರಾದೆ ವರು. ಇವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರಿಂದ, ದುರ್ಬಲರು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಗದವರು, ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಎನ್ನುವ ಸಹಾನುಭೂತಿಯೊಡನೆ, ಇಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುವ ಸಲಹೆ!

ಇದರ ಫೇಲೆ ಎಲ್ಲ ಜಮೀನು ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲೇ ಹೋಗಿ ಕಾಲು ಭಾಗವೋ ಐದನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವೋ ಆಗಿಸಿಕೊಂಡು ರಶೀತಿ ಕೊಟ್ಟು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಉತ್ತಕಾರವಾದಂತಾ ಯಿತೋ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಯಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಜಮೀನು ಇರುವವರಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಜಮೀನು ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹಂಚಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಜಮೀನುದಾರರುಗಳು ತಮ್ಮ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವ ಮಗಳ ಮದುವೆಗೋ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವ ತಾಪತ್ರಯಕ್ಕಾದರೂ ಆ ಜಮೀನುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಲ ಮಾಡಿದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಆ ಸಾಲ ತೀರಿಸಿ ಅನಂತರ ಏನಾದರೂ ಅವರ ಜಮೀನಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಏನೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಜಮೀನುದಾರನು ಸಾಲ ಮಾಡಿ ವಾಗ ತಾನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಸಾಲ ತೀರಿಸಿ, ಅಸ್ತಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಭರವಸೆಯಿಂದ ತನ್ನ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತಾಪತ್ರಯಕ್ಕೆ ಸಾಲ ತಂದಿರು ತ್ತಾನೆ. ಈಗ ಅವನ ಅಸ್ತಿಯೇ ಅಪಹಾರ ವಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮುಂದಿನ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅವನ ಸಂಸಾರ ನಿರ್ವಹಣೆ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕೋ ಒಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಮೇಲೆ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರ ಶಿಫಾರಸಿನ ಫಲವಾಗಿ ಸುಖ ವಾಗಿ ಗುತ್ತಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಟ್ಟ ಗೇಣಿದಾರ ಒಂದು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡಿದವಳು ಮಾಲೀಕ ನಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನೋಣ. ಅವನು, ಅವನ ಹೆಂಡತಿ, ಅವನ ನಾಲ್ಕು ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಎಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕಂದಾಯದ ಜೊತೆಗೆ ಜಮೀನುದಾರನಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಕಂತು ಮತ್ತು ಬಡ್ತಿ, ಎತ್ತುಗಳ ಬಾಬತು ಅರ್ಪಾವದಿ ಸಾಲದ ಕಂತು, ಬಿತ್ತನೆ, ಗೊಬ್ಬರದ ಬಾಬತು ಕೊಡತಕ್ಕ ನೊಸೈಟಿ ಕಂತು, ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಟ್ಟುವುದಾರು ಜನರ ಸಂಸಾರದ ಉಟ್ಟು, ಬಟ್ಟೆ, ರೋಗ ರುಜಿನದ ಬರ್ಚೆಲ್ ಕಳೆದು ಕಷ್ಟಮಾಡಿ ಎರಡೋ ಮೂರೋ ಕಂತು ಕಟ್ಟಿದ್ದವನಿಗೆ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಏನೋ

ಬರಬಾರದ್ದು ಬಂದು, ಅವನು ಸತ್ತು ಹೋದರೆ, ಅವಾಗ ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಆ ಸಂಸಾರದ ಗತಿ ಏನು! ಹೆಂಡತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಹೇಗೆ ತೀರಿಸಬೇಕು? ಆ ಅನಾಥ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಈ ಆಸ್ತಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವುದು ಹೇಗೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವಳು ಗುತ್ತಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಭಾಗ ಅಥವಾ ಐದನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲ ಅವಳು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು? ಇದು ಆ ಸಂಸಾರದ ಚಿತ್ರವಾಯಿತು.

ಆ ಗುತ್ತಿಗೆದಾರನಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಸರಕಾರ ಜಮೀನಿನ ಕಂದಾಯವನ್ನೇ ವಜಾ ಮಾಡುವುದೇ? ಇಲ್ಲವೆ ಜಮೀನುದಾರನಿಗೆ ಕಂತು ಕೊಡುವುದೇ, ಇಲ್ಲವೆ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನೇ ಕೊಡುವುದೇ? ಆಗ ಸರಕಾರದ ತರ್ತವೇನು? ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿ ಬೆರೆಬಾಳುವ ಬಂಗ್ಲೆಗಳನ್ನೋ, ಅಂಗಡಿಗಳನ್ನೋ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಕೊಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಕುಳಿತರದೆ ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಪೇರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕುಳಿತರದೆ, ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಹಿರಿಯರುಗಳು ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಿಯೋ, ರಾಯರಾಗಿಯೋ, ಡಾಕ್ಟರಾಗಿಯೋ ಸರಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿಯೋ ಆಗಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡುವೆ ಇದುದರಿಂದ ಇದ್ದ ಹಾಳುಪಾಳು ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಬಾದುಮಾಡಿ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಸಿ ಅದರ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಆ ಜಮೀನುದಾರನ ಗತಿ ಏನು? ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದರೂ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದರಿಂದ ಇವರು ಕೊಡುವ ಕಂತು ಮತ್ತು ಬಡ್ಡಿ ಇವುಗಳನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು ಅವನು ಜಪ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಕೀಗೆ ಆಕ ಸ್ವಾತ ಅನಾಹುತ ಆಗಿಹೋದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಪರಿಹಾರ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ?

ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಂದಿ ರೈತರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಜಮೀನು ಬೇಕು ನಿಜ. ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಡ? ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವವನಿಗೆ ನೀನೇ ಮನೆ ತೆಗೆದುಕೋ ಎಂದರೆ ಬೇಡ ಅನುವೇನೇ? ಕಾರು ಇಲ್ಲದವನಿಗೆ ಈ ಕಾರು ನೀನೇ ತೆಗೆದುಕೋ ಎಂದರೆ ಬೇಡ ಅನುವೇನೇ? ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿರುವ cash ನನಗೆ ಬೇಡ ನೀನೇ ಇಟ್ಟುಕೋ ಅಂದರೆ ಯಾರಾದರೂ ಬೇಡ ಅನುವೇನೇ? ಕಡೆಗೆ ಮಂತ್ರಿತ್ವ ನನಗೆ ಬೇಡ ನೀನೇ ತೆಗೆದುಕೋ ಎಂದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಬೇಡ ಅನುವೇನೇ? ಇದು ಎಂತಹ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆ! ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಜಮೀನಿನ ದಾಹ ಬಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹಂಚಿ ದಾಹ ತೀರಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಶುದ್ಧ ಅವಸರದ ನಿರ್ಧಾರ. ಇದರ ಸಾಧಕ ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಯೋಚಿಸಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಮಿತಿಯವರು ಕೀಗೆ ಹಂಚುವುದರಿಂದ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಒಂದು ಸುಂದರ ಸ್ವಪ್ನ ಕಾಣುತ್ತಿರುವಂತಿದೆ. ಭೂ ಮಿಯು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿ rotation of crops ಗಳ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ಬೆಳೆದದ್ದು ಅವನಿಗೆ ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೇ ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಕಿ ಬೆಳೆ ಇದಲು ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಅವಕಾಶ ವಾಗದೆ ಭೂಮಿಯ ಸತ್ಯವೆಲ್ಲ ಕಡಮೆಯಾಗಿ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಏನೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಭೂಮಿ ಬರಡಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಮಾರ್ಗವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೆಲವು ಜಮೀನುಗಳ ವಿನಾಯಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿಯವರು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುತ್ತಾ,

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಮತ್ತು ಮತ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಸಂಬಂಧವಾದ ಟ್ರಸ್ಟುಗಳ ಗೇಣಿದಾರರುಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲೂ ಬಾಕಿ ಜಮೀನುದಾರರ ಜಮೀನು ಅಪಹರಣದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅದೂ ಸಹ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ತಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರೀತಿಗಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಶಾಂತಿಗಾಗಿಯೂ ಇಂಥ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ದಾನಧರ್ಮ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ತಲೆ ತರಾಂತರದವರೆಗೂ ನಾವು ಮಾಡಿದ ಧರ್ಮ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದೆಂಬ ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಜಮೀನು ಧಾರೆ ಎರೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ, ನೀತಿವಂತರಾಗಿ, ಬುದ್ಧಿವಂತರಾಗಿ ದೇಶ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀ ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿಯವರು ಇದರ ಪ್ರಸ್ತಾಪಕ್ಕೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಪರಮಾವಧಿ ಪ್ರಮಾಣದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ರಿಯಾಯಿತಿ ಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕ್ಷೇತ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಟೀ, ಕಾಫಿ, ರಬ್ಬರ್, ಹಣ್ಣಿನ ತೋಟ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಆ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಅಡಿಕೆ ತೋಟ ಮತ್ತು ತೆಂಗಿನ ತೋಟಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲ ಏಕೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಬೆಳೆ ಕೊಡುವ ಕಾಫಿ ತೋಟಕ್ಕೆ ವಿನಾಯಿತಿಯುಂಟು, ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಫಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ದ್ರಾಕ್ಷೆ ತೋಟಕ್ಕೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಉಂಟು, 10-12 ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಫಲಕ್ಕೆ ಬರುವ ತೆಂಗು ಮತ್ತು ಅಡಿಕೆ ತೋಟಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಆ ಅದು ಸಮಿತಿಯವರ ದೂರದರ್ಶಿತ್ವವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಬಹುಶಃ ತೆಂಗು ಮತ್ತು ಅಡಿಕೆ ತೋಟಗಳನ್ನು ಏಳಿಸುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಭದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅವರು ಭಾವಿಸಿದಂತಿದೆ.

ಶ್ರೀಮಾನ್ ಶ್ರೀನಿವಾಸಶೆಟ್ಟರು ತೆಂಗಿನ ತೋಟಕ್ಕೆ ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಮ್ಮ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ತೆಂಗಿನ ತೋಟವೇ ಅದೀತೆಂದರು. ಆ ರೀತಿಯ ಒಂದು ಭಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಅದನ್ನು ಕೇಳುವುದಾದರೂ ಇಷ್ಟೆ. ಎಷ್ಟು ಜನ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಂಗಿನ ಸಸಿಗಳನ್ನು ನಟ್ಟು 10-12 ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಪ್ರತೀಕವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಆ ಸಸಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಿದ್ದಾರೆ? ಹಾಗೆ ಇದ್ದು ತೆಂಗಿನ ಸಸಿ ಎದ್ದರೆ ದೇಶಕ್ಕೇನಾದರೂ ನಷ್ಟವೇ? ಅಥವಾ ಹಾನಿಯೇ? ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರಿಂದ ಯಾವ ತರಹ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ? ತೆರಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಇರುವ ಕಡೆ ತೆಂಗಿನ ಬೆಳೆ ಏಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಬಾರದು? ಇದನ್ನೇಕೆ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ರಚಿಸಲಿರುವ ಶಾಸನವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ನೇಮಿಸುವ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯು ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸನ್ಮಾನಿಯು ಬೆಳೆನ್ನು ಸಾಕಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆ ಎಂದು ಈ ತಂದೆಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಇದು ಬಹಳ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿರುವ ವರದಿ, ಇದರಿಂದ ದೇಶ ಮುಳುಗಿಹೋಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ, ಇದರಲ್ಲಿ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಬಹಳವಾಗಿವೆ; ಒಂದು ವೇಳೆ ರ್ಯಾಂಡ್ ರಿಫಾರಂ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು ಒಂದು ಸ್ಥಿರವಾದ ತಯಾರು ಮಾಡಿ, ಹಣ ಎಲ್ಲೆಂದೆ ಹೇಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವಿವರವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು,

(ಶ್ರೀಮತಿ ಕೆ. ಎಸ್. ನಾಗರತ್ನಮ್ಮ)

ಜಮೀನುದಾರರಿಂದ ತೆಗೆದು-ಕೊಳ್ಳುವ ಜಮೀನಿಗೆ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ವ್ಯಾಲ್ಯೂ ಪ್ರಕಾರ ಹಣ ಕೊಟ್ಟು, ಸರ್ಕಾರ ಜಮೀನನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ರೈತರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿ; ಬೇಕಾದರೆ ಜಮೀನಿನ ಹಂಚಿಕೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಪ್ರದೇಶದಿಂದಲೇ ಪರಿಹರಿಸಲಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂಪೀರಿಯಲ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಫೇರ್ ಹೋಲ್ಡರುಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಪ್ರೆಸೆಂಟ್ ಮಾರ್ಕೆಟ್ ರೇಟಿನಂತೆ ಹಣ ಕೊಡಲಲ್ಲವೆ! ಜಮೀನುದಾರರು ಮಾಡಿರುವ ಪಾಪವಾದರೂ ಏನು? ಅವರ ಆಸ್ತಿಯ ಅಪಹರಣವೇಕೆ?

ಸಮಿತಿಯು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳಿಗೂ, ಮೈನರ್ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ, ದುರ್ಬಲರನ್ನು ಮುಂತಾದವರಿಗೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ, ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸರ್ಕಾರದ ಅತಿ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುತ ಕೆಲಸವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಗೇಣಿಯು $\frac{1}{2}$ ಭಾಗ, $\frac{1}{5}$ ಭಾಗ ಎಂದು ನಿಯಮಿಸದೆ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಅವರು ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ವಿರ್ಭಾವವಾಗಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ಅವರ ತಂಟೆಗೆ ಹೋಗಬೇಡಿ, ನೀವು ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೈಕಾಕಿದರೆ, ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯ ಕೋರಿದಲ್ಲಿ, $\frac{1}{2}$ ಭಾಗ ಗೇಣಿ ನೀಡಿ ಮಾಡಿ ಅವರುಗಳು ಕೇಳುವ ಕಡೆಗೆ ದವಸ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಶಿಪಾಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಹಳ ಏನು ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡು, ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The House now rises and will meet after half-an-hour.

The House rose for Lunch at Fifteen Minutes past Three of the Clock and re-assembled at Forty-five Minutes past Three of the Clock.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

ಶ್ರೀ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರ (ಪಾಳ್ಯಂ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಂಥ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡಿದವರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನೂ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗರತ್ನಮ್ಮನವರು ಬಹಳ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹೀಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ರೈತರ ಜೀವನ ಸುಮ್ಮನೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಸಾಗಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ಸಂಶಯವಿದೆ. ಸದಸ್ಯರು ಕೆಲವರು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಕಂಡುಬಂದ ವಿರೋಧಾಭಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಯಾವಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೆಯೋ, ಯಾವ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದೆಯೋ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಶಾಸನದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಈ ಮೂರು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾನಾವಕಾಶಗಳ

ರಬೇಕು, ಅದು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕು ಎಂದೇ ನಿದೇಶಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದಂಥ ಮನೋಭಾವನೆ ಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿ ಈ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗದಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ರೈತರಿಗಿರುವ ಕಿರುಕುಳ ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾದ್ದು, ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುವಾಗ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಯಾವ ಒಂದು ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವರು ಮಾಡುವುದು ಕೂಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದೇ ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಭೂ ಸ್ವಾಮ್ಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ಆದರೆ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸೂಚನೆಗಳು ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆ. ಉದಾರವಾದ ಪ್ರಗತಿವಾದಿಯಾದ ಸುಧಾರಣೆಗಳು ಜಾರಿಗೆಬರಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುವ ಅವರ ಸಲಹೆಗಳು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವವರು ಕೂಡ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊರಗಡೆಯಿರುವ ರೈತರಿಂದ ತೀವ್ರವಾದ ಚಳುವಳಿ ನಡೆದರೆ ಅದು ಪ್ರಗತಿಪರವಾದ ಸೂಚನೆಯೆಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳು ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ರೀತಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ಚೂರು ಚೂರಾಗುತ್ತವೆ, ತುಂಬು ತುಂಡಾಗುತ್ತವೆ, ಇದರಿಂದ ರೈತರ ಹಿತಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನೂರು ಎಕರೆಗೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಇಡುವುದಾದರೆ, ಅದರ ಮೇಲಿನವನು ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ರೀತಿ ತುಂಬುತುಂಡಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹತ್ತು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇರುವುದು ಸೇಕಡ 69.05 ಎಂದರೆ ಸುಮಾರು ಮೂರನೆಯ ಎರಡು ಭಾಗಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಐದು ಎಕರೆಗಳೊಳಗಿರುವುದು ಸೇಕಡ 47.16 ರಷ್ಟಿದೆ. ಹೀಗೆ ಸಣ್ಣ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿ ಇದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನೂರು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿರುವವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಮೀನನ್ನು ಬೇರೆ ಜನರಿಗೆ ವರ್ಗಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಚೂರು ಚೂರಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಲಿ ಇರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹೆಚ್ಚು ಜಮೀನಿರುವವರು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹಂಚಿದರೆ ಹಿಡುವಳಿಗಳು ತುಂಬು ತುಂಡಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ; ಉತ್ತಮ ಕಡಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಮೂಕಜನವರು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನೂರು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿರುವವರಿಂದ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ವರ್ಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಒಬ್ಬನು ಗೇಣಿದಾರನಾಗಿ ಒಂದು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾನೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನು ಮಾಲೀಕನಾದರೆ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಹೀಗಿರುವಾಗ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಜಮೀನನ್ನು ವರ್ಗ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆಕಾರೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ; ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ನೂರು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜಮೀನುಳ್ಳವರು ಸಾವಿ

ರಕ್ಕೆ 56 ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥವರಿಂದ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ವರ್ಗಮಾಡುವುದಾದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಿತಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಕೂಗನ್ನು 1927ನೆಯ ಇಸವಿಯಿಂದಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 1931, 1932 ಮತ್ತು 1933ನೆಯ ಇಸವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿವೇಶನಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. 1937 ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಬಂದಾಗ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. 1947 ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಜೆ. ಸಿ. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸೇತುಪ್ಪ ದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಅವುಗಳನ್ನು ಎ.ಐ.ಸಿ.ಸಿ. ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿ ಉಳುವ ವಸಿಗೆ ಆ ಜಮೀನಿನ ಒಡೆತನವಿರಬೇಕು, ಗೇಣಿದಾರನಿಗೆ ನಿರವಾದ ಹಕ್ಕುರಬೇಕು, ಸುಲಭ ಬೆರೆಗೆ ಗೇಣಿದಾರನಿಗೆ ಆ ಜಮೀನು ಸಿಕ್ಕುವಹಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಶ್ರೀ ಜೆ. ಸಿ. ಕುಮಾರಸ್ವಾಮಿ ಸೇತುಪ್ಪ ದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಾದರೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸಂಸ್ಥೆ ಖಚಿತವಾದ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡದೆ ಆಯಾ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬಹುದೆಂದು ಅಡ್ಡಗೊಡೆಯ ಮೇರೆ ದೀಕ್ಷ ಇಟ್ಟುಕಾಣಿ ಮಾಡಿದರು. 1950ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಮಾಚಲ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ವರ್ಗ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದಾಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಡ್ಡ ಬಂದುದರಿಂದ ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಈಚೆಗೆ ಇನಾಮ್ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಲು ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದೂ ತೃಪ್ತಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಇನಾಮ್‌ಗಳು ರದ್ದಾಗಿಲ್ಲ; ರೈತರಿಗೆ ಹಕ್ಕು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇದು ಅನುಮರ್ಷಕವಾದ ಕಾಯಿದೆ ಆಗಿದೆ. ಇದು ಪ್ರತಿಗಾಮಿ ಕಾಯಿದೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಏನಾ ಪ್ರಗತಿದಾಯಕವಾದ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಜಮೀನು ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಈ ದಿವಸ ಬರಿಯ ಬಡರೈತರಿಗೆ ಒಂದು ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸುವ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇದಲ್ಲ. ಇದು ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಭೂಸುಧಾರಣೆಯೆಂದರೆ ಏನೆಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಪರಿಹಾರಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ, ಈ ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬಗೆ ಹರಿಯಲೇಬೇಕು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಹಣದ ಅಭಾವವಿದೆ. ಈ ಹಣದ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭೂಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಕಾರಣ ಹೇಗೆಂದರೆ, ಅನೇಕರು ಸಾಹಕಾರರು, ಜಮೀನ್ದಾರರು, ದಳ್ಳಾಳಿಗಳು ಸಣ್ಣ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸುಮಾರು 900 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಹೀಗೆ ಸಾಲ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ, ವರ್ಷಕ್ಕೆ 75 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬಡ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಮಾಣ ಸಾಲವನ್ನು ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ರೈತರು ಹೆಚ್ಚು ಬಡ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ರೈತರನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕರನ್ನಾಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಸಾಲವಾಗಿ ಒದಗಿಸಿದರೆ, ಅವರಿಂದ ಬರುವ ಬಡ್ಡಿಯ ಹಣವನ್ನು ಬೇರೆ ಯೋಜನೆ

ಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು. ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ, ಭೂಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದರೆ, ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೈತರ ಜೀವನದ ಮಟ್ಟ ಮೇರೆ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ದೇಶದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಬೆಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪಾದನಾಗುತ್ತದ್ದದೆ ಮಿಕ್ಕ ಅನೇಕ ಅನುಕೂಲಗಳೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಈ ಎಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇಡೀ ಕನ್ನಡ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲೂ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿ ದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ತಯಾರಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಪಡಾಗಬೇಕು. ಹೈದರಾಬಾದು ಮತ್ತು ಬೊಂಬಾಯಿ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಏನು ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಸಿಕ್ಕಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ; ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರೂ ಸಮನ್ವಯಮಾಡುವಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ಏನು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೋ ಅದು ಸರಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಮಾರ್ಪಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ.

ನಮಗೆ ದೊರಕಿರುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭೂಮಿ ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕೆಲವು ಮಿತ್ರರು ಇದನ್ನು ವಿಶೋಧ ಮಾಡಿದವರು. ಅಳಿಯ ಸಂತಾನದ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಡೆ ಈ ರೀತಿ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯಾದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಗಡಾಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ವಾದಮಾಡಿದರು. Madras Protection of Cultivating Tenants Act, 1955 as amended in 1956 ಪ್ರಕಾರ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ಕೆಲವು ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿವೆ. ಜಮೀನ್ದಾರರು ಗೇಣಿದಾರರಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ವಾಪಸು ಪಡೆಯಲು ಅನೇಕ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿವೆ. ಜಮೀನ್ದಾರರು ಐದೇಕರೆ ತರೀ ಜಮೀನು ಅಥವಾ ಹದಿನೈದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಖುಷ್ತಿ ಜಮೀನನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಗೇಣಿದಾರರಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ವಾಪಸು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ವೃತ್ತಿ ತರಿಗೆ, ಮಾರಾಟ ತರಿಗೆ ಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಂಥವರಿಗೂ ಜಮೀನನ್ನು ವಾಪಸು ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯವರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಒಂದು ರಿಯಾಯಿತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಲು ಈ ಸಮಿತಿಯವರು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕಾರಣ ಆ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ವರದಿಯನ್ನು ವಿಶೋಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಿತಿಯವರು ಗೇಣಿಯ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ರದ್ದ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದರೆ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಬರಬರುತ್ತಾ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವ ಮಾಲೀಕರನ್ನು ಕೂಡ ಗೇಣಿದಾರರಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಮೀನನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂದು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಗೌಡ)

4 P. M.

ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೂ ನಿರ್ಬಂಧಗಳನ್ನು ಹಾಕದೆ ಹೋದರೆ ಅನೇಕ ಗೇಣಿದಾರರು ಉಚ್ಚಾಟನೆಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಪ್ರಾ.ನಿಂ. ಕಮಿಷನ್ ಅವರು ಇದ್ದೇ ರೀತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರು ಬೇಕಾಯಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆಯೋ ಅವರಿಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಪಡೆಯಲು ಅಧಿಕಾರವಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವವರು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಬರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಯೋಜನಾ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿ ಯವರು ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡದೆ ಇರುವುದು ವಿಷಾದಕರವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಬೇಸಾಯಮಾಡುತ್ತೇನೆ; ನನ್ನ ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಾಪಸು ಕೊಡಿಸಿ ಎಂದು ಬರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಮಹನೀಯರಿರಬಹುದು. ಸ್ವಂತ ವಾಗಿ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬರತಕ್ಕ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಹಾಗೆ ಬರಬೇಕು ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯನ್ನು ವಾಪಸು ಪಡೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಆ ಭೂಮಿಯು ಗೇಣಿದಾರರಿಗೇ ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಒಂದು ಸಲಹೆ ಈ ವರದಿ ಯಲ್ಲರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಮದರಾಸ್ ರಾಜ್ಯದ ರೆವೆನ್ಯೂ ಕಮಿಷಿಯವರು ಸಹ ಇದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಿ.ಪಿ. ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಯಾವ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಹಾಕದಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದಂಶ ಜಿ.ಪಿ.ಸಮಿತಿಯ ವರದಿ ಯಲ್ಲದೆ, ಅದು ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಸಮಿತಿಯವರು ನಾಲ್ಕು ವರೆಗೆ ಕುಟುಂಬ ಕಿಡುವಳಿಯನ್ನು ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯಾಗಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ನಾವು ಈಗ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವುದಿಲ್ಲ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾದ ಭೂಮಿ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇರ ಕೂಡದು, ಭೂಮಿ ಇರುವುದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿ ಇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಭೂಸುಧಾರಣೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಸಮಿತಿಯವರು ಯಾವುದೋ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಬ್ಬ ನಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಆದಾಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕು ವರೆಗೆ ಕುಟುಂಬ ಕಿಡುವಳಿ ಅಥವಾ 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳಿ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದಾಯ ಬರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಭೂಮಾಲೀಕ ಹೊಂದಿರಕೂಡದು; ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಮೆ ಆದಾಯ ಬರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವನ್ನು ಹೊಂ ದಿರಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿ ಸಿರುವುದು ಸಮಂಜಸವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸು ತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತು ಒಬ್ಬ ರೈತನು ಸುಮಾರು ಜೀವನ ಮಾಡಲು ಎಷ್ಟು ಆದಾಯ ಬರಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ಭೂಮಿ ಯಿಂದ ಈ ಆದಾಯ ಬರಬಹುದು ಎನ್ನುವ ಅಂಶ ಗಳನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಭೂಕಿಡುವಳಿಯ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ 5,400 ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯ ಬರ ತಕ್ಕ ಭೂಮಿ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿ ಎಂದರೆ ಸರ್ವೇಸರ್ವೇ ಆದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗು

ತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದ ರೈತರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಡ್ಡಾಯವಾದ ಪರಿಮಿತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಶೋಷಣೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾ ರೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾ.ನಿಂ. ಕಮಿಷನ್ ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿಮಾಡಿ ಹೇಳುವುದರ ಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ "It is a ceiling on holding and not a ceiling on income" ಎಂದು ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆದಾಯದ ಮೇಲೆ ರೆಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. 25-30 ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿಯಾಗಿ ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿ, ಅದೇ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ರೈತನಾದವನು ಕಪ್ಪುಪಟ್ಟು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದ ರಿಂದ ಕೆಲವೆಂದರೆ ಏನು! ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆ, ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿರ್ಭಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಆದಾಯವಿರಬಾರ ದೆಂದು ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ, ಸ್ವಂತ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುವವನು ಸೋದರಿಯಾಗಿ, 5,400 ರೂಪಾಯಿ ಗಳ ಪರಿಮಿತಿಯಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದಾಯವಿರ ಬೇಕೆಂದು ಜಮೀನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆತನು ನಡೆಯಾಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನ ಕಡಮೆಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಿಡುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಪರಿಮಿತಿ ಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಯಾವ ರೆಕ್ಕೆಚಾರದ ಮೇಲೆ ಹಣದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನೂಟಿಸಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದೇ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಉತ್ತಮವಾದ, ಸರಳವಾದ ಕಿಡುವ ನಡೆಸಲು ಮೇಲ್ಮೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕ ಬೇಕು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆದಾಯ ಬರತಕ್ಕ ಭೂಮಿ ಇಷ್ಟೇ ಇರ ಬೇಕು ಎಂದು ಕಿಡುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಅಲ್ಲಿದ್ದರೆ 50,000 ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಾದರೂ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದುದ ರಿಂದ ಕಿಡುವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕ ಬೇಕೇ ಹೊರತು ಆದಾಯದ ಮೇಲೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕುವುದರಿಂದ ನಾಡಿನ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಲಾರ ದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ 30 ಎಕರೆ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ 5,400 ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯವಿರಬಹುದು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಎಂಟು ಸಾವಿರ ಆಗಬಹುದು. ಆಗ ಸರ್ಕಾರದವರು, ಮೂರು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾ ನೆಂದು, ದಾಮಾಪಾ ಪ್ರಕಾರ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವರಿಂದ ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಯೇ? ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಇಂಥ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬರು ವುದರಿಂದ ಭೂಕಿಡುವಳಿಯ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಮೂರು ಭಾಗಮಾಡಿ, standard acres ಎಂದು ಮಾಡಬೇಕು. Dry land, wet land, bagayat land ಎಂಬ ಮೂರು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ first grade, second grade, third grade ಎಂದು ಮಾಡಿ ಇಂದಿಂಥಾದ್ದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಪರಿಮಿತಿ ಎಂದು ಭೂಕಿಡುವಳಿಯ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ವಿಷಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಐದು ಜನವರಕ್ಕೆ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ವರೆಗೆ ಕುಟುಂಬ ಕಿಡುವಳಿಗಳು, ಆರು ಜನರಿದ್ದರೆ ಒಂಬತ್ತು ಕುಟುಂಬ ಕಿಡುವಳಿಗಳು ಎನ್ನುವ ತತ್ವ ಸರಿಯಾದುದು

LAND LAWS COMMITTEE

ದಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಆಸಪಡುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಜಮೀನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದರೆ ಅಗ ಐದು ಜನರಿರುವ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆದನೆಯವರಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಂದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆರು ಜನರಿದ್ದಾರೆಂದು ಒಂಬತ್ತು ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಭೂಮಾಲೀಕರಿಗೇನೂ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಐದು ಜನರಿರುವ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಕುಟುಂಬ ಹಿಡುವಳಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಒಂದು ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಜನರಿದ್ದರೆ ಜನರು ಹೆಚ್ಚಾದಂತಲ್ಲ ಬಡ್ತಿಯಿರಿಗೆ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು ಪರಿಮಿತಿಯ ಜಮೀನಿರಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತುಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ನನಗಿನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಈಗ ಆದಾಯದಮೇಲೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಪರಿಣಾಮ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಒಂದು ಎಕರೆ ಖುಷ್ತಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸಲ್ಲ ರಾಗಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಬಹುದು ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಭಾಗ ಎಂದರೆ ಎರಡು ಸಲ್ಲ ರಾಗಿ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹೋದರೆ ಎರಡು ಸಲ್ಲ ರಾಗಿ ನಿವೃತ್ತ ಆದಾಯವೆಂದರೆ ಸುಮಾರು 40 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಂಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆ 5,400 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಬರಬೇಕಾದರೆ 135 ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಸ್ವಂತಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವ ಭೂಮಾಲೀಕಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು. ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಆರು ಜನರಿದ್ದರೆ 270 ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದಿರುವವರಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಹಂಚುತ್ತಾರೆ? ಕಾರ್ಯತಃ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ತಯಾರಿಸಿರತಕ್ಕ ವರದಿಯೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಬಹುದುತೋರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹಂಚಬೇಕು ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿದ್ದರೆ ಆದಾಯದ ಮೇಲೆ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಕೆಲವರು ಇನ್ನೊಂದು ವಾದವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಭೂವ್ಯವಸಾಯಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಹಾಕದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಾಂಗ ಶಾಸನಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 70 ಜನರು ಬೇಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಜೀವನಾಧಾರ ವ್ಯವಸಾಯವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯಾರಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಇತರ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪಡೆಯಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಜನ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮೊದಲು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿದರೆ, ಕ್ರಮೇಣ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೂ ಅದನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದು. ಇದು ಒಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಾದವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 85 ಜನ ಭೂಮಿಯುಳ್ಳವರಿದ್ದರು. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಶೇಕಡ ೬೦ ಬಿಟ್ಟು ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಬಡತನ ಕಡಮೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಏಕೆ ಇರ

ಬಾರದು ಎಂದು ಅಮೆರಿಕ ದೇಶಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೂ ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ರೈತನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ, ಇಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೂ, ಅಲ್ಲಿಯ ರೈತನ ಸ್ಥಿತಿಗೂ, ಅಲ್ಲಿಯ ವಾತಾವರಣಕ್ಕೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರೇಮದಿಂದ ತಮ್ಮ ದೇಶ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕು, ತಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರ ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತ ಇರುವಂಥ ಅಮೆರಿಕದ ಜನರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿ, ತಾನು ದೊಡ್ಡವನಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಸ್ವಾರ್ಥ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನರಲ್ಲಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಹೋಲಿಕೆಮಾಡಿ ಒಂದು ವಾದವನ್ನು ಹೊಡೆತಕ್ಕದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಜನರು ನೂತನ ಪದ್ಧತಿಯ ನಾನುಸರಿಸಿ ಯಂತ್ರೋಪಕರಣಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯವಸಾಯಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪಾದನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂಥ ಒಬ್ಬ ಜಮೀನ್ದಾರರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಯಾವ ಜಮೀನ್ದಾರ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದಾನೆಂದು ತೋರಿಸಲಿ. ಈಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ ಇತರ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ದುಡ್ಡನ್ನು ಹಾಕಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ನೂರಕ್ಕೆ ಹತ್ತರಂತೆ ಆದಾಯ ಬರುವಾಗ ವ್ಯವಸಾಯೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರಾಜಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಏಕೈಕ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಹೊರತು ದುಡಿಯತಕ್ಕವರ ಅಥವಾ ಕೂಲಿಕಾರರ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಯಾರೂ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಇರುವ ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 67 ಜನ ರೈತ ಮಾಲೀಕರು (peasant proprietorship) ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರಿಗೆ ಬೆಂಬಲಕೊಟ್ಟು ರೈತರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದು ಸರ್ಕಾರದ ಅಧ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭೂಮಿ ವರ್ಗಾಯಿಸಲು ಬಹಳ ವ್ಯವಸಾಯೋತ್ಸಾಹ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು.

ಈ ಪರಿಹಾರದ ದೃಷ್ಟವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿತ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ ಗೇಣಿ ಮೊಬಲಗಿನ 15ರಷ್ಟು ಮೊಬಲಗು ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಮಿತಿಯವರು ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು ಎನ್ನುವುದು ವರದಿಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುವಾಗ, ಈ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಜಮೀನುದಾರರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಗೆ ಹೋಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಬಹಾರ್ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಸುಖ್ರೇಮ್ ಕೋಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವ್ಯವಹಾರ ಹೂಡಿದ್ದರು, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಶಾಸನದಲ್ಲಿ compensation ಎಂಬ ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ಅಡಿಕೈಟೆ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಎಂಬ ಮಾತು ಇಲ್ಲ. ಅಮೆರಿಕನ್ ಕಾನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. ಅರಿಕನ್ 31, ನಡ್‌ಕ್ಯಾನ್ (2)ರಲ್ಲಿ, ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಎಂದು ಉಪಯೋಗಿಸಿದೆ. ಎಂತಹ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ?

(ಶ್ರೀ ಜಿ. ವೆಂಕಟೇಗೌಡ)

ನಾಮಕಾಪಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರತಿಫಲಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕೇ? ನುಪ್ರೀಂ ಕೋರ್ಟ್ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಒಂದು ರೀಸ ನಬರ್ ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ಆಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಕೊಡುವ ಪರಿಹಾರದ್ಯವ್ಯ ರೀಸನಬರ್ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೋರಿಸ ಬೇಕು. ನಾಳೆ ಜಮೀನುದಾರರು ಕೋರ್ಟ್ ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವಿರಬಾರದು. ಸಮಿತಿಯವರು ತಮ್ಮ ವರದಿಯ 74ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ:

"For computing the ceiling, the lands standing in the name of the wife of any member of the family should also be taken into consideration, unless such lands constitute her stridhana."

ಇದು ಯಾವ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಸ್ವೀಧನವಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ರ್ಯಾಕುವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಇಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಸ್ವೀಧನವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ತಾರೀಖು 1ನೆಯ ಜನವರಿ 1958ರಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಧನವಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸ್ವೀಧನ 1957ನೆಯ ಇಸವಿ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೆ ಇದ್ದದ್ದು ಎಂದು ಇರಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಆಗ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸ್ವೀಧನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದುಭಾಗ ಬರುವ ಅವಕಾಶವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವೀಧನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವೀಧನವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾಲವನ್ನು ನಿಗದಿಮಾಡುವುದು ಸೂಕ್ತ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಇಲ್ಲವೆಂದು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೂ ಹಿಡುವಳಿದಾರರಿಗೂ ಇರುವ ಅಂತರವನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಬಹುಭಾಗದ ಹಿಡುವಳಿದಾರರ ಸ್ಥಿತಿ ಬಹಳ ಚಿಂತಾಜನಕವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ನೂರು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಇರುವವರು ಐದಾರು ಜನರು ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಜಮೀನು ವಿಸ್ತೀರ್ಣ 10.2 ಇದೆ. ಹತ್ತಿ ಕರೆಗಿಂತ ಜಮೀನು ಕಡಮೆ ಇರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಐದು ಲಕ್ಷ; ಐದು ಎಕರೆಗಿಂತ ಕಡಮೆ ಇರುವ ಹಿಡುವಳಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 11,64,334. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಐದಕರೆ ಗಳವರೆಗೆ ಒಡತನದಲ್ಲಿರುವ ಜಮೀನಿನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ 27,63,591. ಅಂಕಲಂಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹು ಭಾಗದ ಜಮೀನು ಶ್ರೀಮಂತರ ಕೈಯಲ್ಲಿವೆ. ಇದ ರಲ್ಲಿ ಜೋಡಿ ಮತ್ತು ಇನಾಂ ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ; ಅವುಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಭೂಮಾಲೀಕ ಗೇಣಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡದ್ದಕ್ಕೆ ಗೇಣಿದಾರನಿಗೆ ರಶೀದಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಗೇಣಿ ಕೊಟ್ಟ ಕೊಡಲೇ ಭೂಮಾಲೀಕ ರಶೀದಿಯನ್ನು ಕೊಡ ತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ವಿಧಿಯನ್ನು ಈ ಭೂಶಾಸನದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ರೈತನ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಕಾಯಿದೆಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯೇ ಆಗಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆಡಳಿತಯಂತ್ರ ಪುರೋಗಾಮಿಯಾದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಭೂ ಶಾಸನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆತರ ತಕ್ಕಂಥ ಯಂತ್ರ ಭೂ ಮಾಲೀಕರ ಹಿತವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವ ಯಂತ್ರವಾಗಿರಬೇಕು. ಯಾವ ಕಾಯಿ

ದೆಯ ಆಗಲಿ ಅದನ್ನು ಆಕ್ಷರಶಃ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ಪುರೋಗಾಮಿಯಾದ ಮನೋ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಕಾಯಿದೆಯ ಶಸ್ತ್ರಿಯಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಮನೋಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ರೈತರ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬದಲು ಅವರಿಗೆ ಅಹಿತವಾಗುವ ಸಂದರ್ಭ ಬರಬಹುದು. ಈ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ರ್ಯಾಂಡ್ ಕಮಿಷನನ್ನು ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂದು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕಮಿಷನ್ನಿನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಿತಿಯ ವರು ಇದರ ಕಡೆಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಭೂ ಮಾಲೀಕರು ಯಾವ ರೀತಿ ಜಮೀನನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಶಕ್ಯವೇ? ಎಷ್ಟೋ ಜನ ರೈತರು 200-300 ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲ ತೀರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಭೂ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಅದೇ ಜಮೀನಿನ ಬೆರೆ 30,000 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಭೂ ಮಾಲೀಕರು ಕೊಟ್ಟು ದಿಕ್ಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರೈತರ ನೈತತ್ವವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 15 ವರ್ಷದಿಂದ ಭೂಮಿಯ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಲಮಾಡಿದ ರೈತರು ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದರೆ ಭೂ ಮಾಲೀಕರು ಆ ಜಮೀನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡ ಬೇಕು. ಹೀಗೆಮಾಡಿದರೆ ರೈತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪುರೋಗಾಮಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗಬೇಕು. ಜಿಪ್ಸಿ ಸಮಿತಿಯವರ ವರದಿಯಿಂದ ಉತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವವರಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಒಬ್ಬ. ಹಾಗೆ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಗೇಣಿದಾರರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಯಾಗಬೇಕು, ಜಮೀನುದಾರರು ಕಾಂಪೆನ್ಸೇಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಅವರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಅದೇ ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ರಂಗದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಮಾಡ ಬಹುದು.

ಶ್ರೀಮತಿ ನಾಗರತ್ನಮ್ಮನವರು ಈ ವರದಿಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸುತ್ತ, ಸಮಿತಿಯವರು ಹೆಂಗಸರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಈ ಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಆಪಾದನೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಯಾವ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಗೇಣಿದಾರರ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರುವಾಗ ಗೇಣಿದಾರರ ಕಷ್ಟವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಹೆಂಗಸರ ಕಷ್ಟವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.

ವಾಪಸ್ಸು ಪಡೆಯುವ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಗೇಣಿದಾರರನ್ನು ಉಚ್ಚಾಟನೆಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವರದಿ ಪರಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಬಹುಶಃ ಅವರು ಹೈದರಾಬಾದು ಕರ್ನಾಟಕದ ಗೇಣಿದಾರರನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 1951-52ನೇಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಗೇಣಿದಾರರನ್ನು ಹೈದರಾಬಾದ್ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಉಚ್ಚಾಟನೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟು ಜಮೀನು ವಾಪಸ್ಸು ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಭೂ ಮಾಲೀಕರಿಗೆ ಒಂದು ಅವಕಾಶ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಶೇಕಡ 57 ಜನ ಗೇಣಿದಾರರು ಉಚ್ಚಾಟನೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟು ಅವರಲ್ಲಿದ್ದಂಥ ಶೇಕಡ 59 ಭಾಗ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವರಿಂದ

ಜಮೀನ್‌ದಾರರು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡರು. ಈ ಒಂದು ಅವಕಾಶವನ್ನು ತಾವು ಮಾಡಿಕೊಡಕೂಡದು. ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವ ಸೋಗಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಿಂದ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟು ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ವಿಧಿ, ನಿಯಮ ಇದರೊಳಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯವಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣಕ್ಕೆ ಮಾರುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಹೆಚ್ಚು ಗೇಣಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೆ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ಮದರಾಸು ಕನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಕಾನೂನು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆಯೋ, ಅದು ಕಾರ್ಯತಃ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಹ ರೈತರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಯಿದೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಜಮೀನ್‌ದಾರರು 100ಕ್ಕೆ 60 ಭಾಗವನ್ನೂಲುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ರೈತನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೆದರಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾನೂನನ್ನೇ ಮಾಡಿಸರೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಹೊರತು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಜತಿಯವರ ಈ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಈ ಕೆಲವಾರು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ನಾನು ಇದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಕ್ಷರಿಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತ ಈ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

(Sri N. O. Samaji rose).

Mr. SPEAKER.—The Hon'ble Member has taken part on 18-10-1957.

(Sri N. O. Samaji said in Marathi that he had not previously spoken on this subject).

Mr. SPEAKER.—I will examine the records and find out. If the Hon'ble Member has not taken part, I will allow him to speak.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ (ಬೆಂಗಳೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇರುವ ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭೂ ಸುಧಾರಣೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಆಗುತ್ತದೆಯೋ ಅಷ್ಟೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕ ಜನಕೇವಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಜನ. ಜಮೀನು ಇಲ್ಲದೆ ಪರದಾಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ಜನಗಳೇ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜವನ್ನು ರಚನೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇರುವ ಕೊಗನ್ನು ಅವರು ಬಹಳವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಏನಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಬರುತ್ತದೆಯೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆ

ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದೆ. ಅವರು ತುಂಬಾ ಕಾತುರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇನಾಂ ರದ್ದಿಯಾತಿ ಮನೂದೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈವರೆಗೂ ಯಾವ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿಗೂ ಕೂಡ ಇನಾಮ್ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆ ಜಮೀನೂ ಸಹ ಹಸ್ತಗತವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದು ಬಹಳ ನಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾನೂನು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಜೋಡಿದಾರರು ಕೆಲವು ರೈತರನ್ನು ತಮ್ಮ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜಮೀನನ್ನು ಪಾರಿ ದ್ವಾರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅನೇಕ ರೈತರು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಂದು ದೂರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮೀಷನರಿಗೆ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಅರ್ಜಿ ಕೊಡಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಕೇನು ಹಾಕಲು ಬಡವರಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ, ರಾಯರನ್ನು ಇಟ್ಟು ವಾದ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತರುವಾಗ ಅದನ್ನು ಬಹಳ ಜಾಗರತೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಜಾಗರತೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅಂತಹ ಹುರುಪು ಬರಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನೋಡಿ, ಜತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯವರ ವರದಿ ಬಂದರಾಗಾಯ್ತು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಜಮೀನು ದಾರರು ಎಷ್ಟೋ ಗೇಣಿದಾರರಿಂದ ಜಮೀನು ಕಸಿದು ಕೊಂಡರು. ಏನಪ್ಪಾ! ಜಮೀನು ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜಮೀನು ನನಗೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಏನು ಮಾಡುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜನ ಜಮೀನು ಬಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಿರುವುದು ನನಗೂ, ನಿಮಗೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಈ ನಮ್ಮ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು, ವಾರ, ಗುತ್ತಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಗೇಣಿದಾರರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ನಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿರುವುದು ನನಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಒಬ್ಬ ರೈತನಿಗೆ ತನ್ನ ಸಂಸಾರವೆಲ್ಲಾ ಜಮೀನನ್ನು ಗೇಣಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವ ಹಸಲ ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆಗೆ 18 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇರುತ್ತದೆಯೇ? ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಾರಿ ಹೊಳೇ ನರಸೀಪುರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ನಾರಾ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಕರೆ ಗುತ್ತಿಗೆ ಮಾಡಿದರೆ 18 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಜಮೀನ್‌ದಾರರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. 18 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಗುತ್ತಿಗೆ ಕೂಡ ಬೇಕು. ಇದು ಶ್ರೀಯುತರಾದ ನರಸಿಂಹೇಗೌಡರು, ಮರಾಠರಾಧ್ಯಕ್ಷಿಗೂ ಸಹ ಗೊತ್ತು. 18 ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಕೊಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಏನು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ? ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಸಮಿತಿಯವರು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ಈ ಗುತ್ತಿಗೆ ಜಮೀನು ಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಅವನ ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಈ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆ ತಡೆಗಟ್ಟಿ ಗೇಣಿದಾರರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಬಡವರಾಗಿರತಕ್ಕವರು ಇದಿರು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಶಾಸನ ಸಭೆಯವರು ಜಾಗ್ರತೆ ಮನೂದೆಯನ್ನು ತಂದು ಅಂಗೀಕಾರಮಾಡಿ, ಕಾನೂನುಮಾಡಿ ಜಾಗ್ರತೆ ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜಮೀನ್‌ದಾರರಲ್ಲಿ ಜಮೀನು ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಂದ ಜಮೀನನ್ನು ನಿಗದಿಯಾದ ಬೆಲೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಜಮೀನು ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಬಹಳ

(ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಕೆ. ಸಿದ್ದಯ್ಯ)

ಜಾಗೃತೆ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಈಗ ಈ ವರದಿ ಬಂದರಾಗಾಯ್ತು ನಿಂದ ಇಡಿಯ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಜಮೀನ್ ದಾರರು ಮೆವೋರೈಯಾಂಡೆಗಳನ್ನು—ಅನೇಕ ಜನ ಸದಸ್ಯರೂ ಸಹ—ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿರುವುದು ತಮಗಿಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

ಸ್ವಾಮಿ, ಇವೊತ್ತಿನ ದಿವಸ ವಿಶಾಲ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ 13-14 ಸಾವಿರ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಇರಬಹುದು. ಎರಡು ಕೋಟಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಇಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಗತರಾದ ಜನ ಎಷ್ಟೋ ಇದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬನು ಉಂಡುಟ್ಟು ಸುಖವಾಗಿ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುವುದೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಇಂಥ ಶೋಚನೀಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು. ಜಮೀನ್ದಾರರ ಹತ್ತಿರ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಇದೆ. ಒಂದು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಮಿಕ್ಕಿದ್ದನ್ನು ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ನಾಗುವಳಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವಂತೆ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕರು ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮನೋದಯ ಸೆಲೆಕ್ಟ್ ಕಮಿಟಿಗೆ ಹೋಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆಯಾಗಬಹುದು. ಈ ಕಾನೂನು ಯಾವಾಗ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದೋ ಎಂದು ಜನರು ಬಹಳ ಆತುರತೆಯಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಕಾನೂನನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿ, ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ, ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಮತಾ ವಾದಿ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಮಾಡುವುದೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿ, ನಮ್ಮ ಧೈಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಮ್ಮ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಈ ಕಾನೂನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧಾನ ಮಾಡ ಬಾರದೆಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರ ಆಶೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದಾಗ ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಮೊದಲಿಗೆ ನಮಗೆ ಜನರು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ಇದೇ ಅದಿವೇಶನದಲ್ಲಿಯೇ ಮನೋದಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ, ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ. ದುಡ್ಡಿನ ಅಡಚಣೆ ಇದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವಾರರು. ಈಗ ವಿಶಾಲ ರಾಜ್ಯವಾಗಿದೆ. ವರಮಾನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ, ದುಡ್ಡು ಎಂದರೆ ನಾಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕ ದುಡ್ಡು! ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಕೋಟಿಂ ತರ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹಣ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಾಲ ತಂದೆ ಜಾಗೃತೆ ಈ ಕಾನೂನು ಜಾರಿ ಮಾಡೋಣ. ಈ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ಬರುವುದರಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಕಟದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವಂಥ ಸಾವಿರಾರು ಜನ ಬಿಡವರಿಗೆ ತಂಬಾ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ನಾವು ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ

ಸದಸ್ಯರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಹಿಳೆಯರ ಸಲುವಾಗಿ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕತಂಗಿ ಯರು ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರ ಸೂಕ್ತ ಸಲಹೆಗಳಿಗೆ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಈ ಕಾನೂನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಪಾಸ್ ಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇನಾಂ ಜಮೀನ್ದಾರ ವಿಚಾರ ವಾಗಿಯೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನಾಂ ರದ್ದಿಯಾತಿ ಕಾನೂನು ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅಷ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕು. ಎಷ್ಟೋ ಅರ್ಜಿಗಳು ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಕಮೀಷನರ್, ಸಬ್ ಡಿವಿಜ ನರ್ ಆಫೀಸರು ಮತ್ತು ಅಮಲ್ದಾರರ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿವೆ. ಅವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ಜಾಗೃತೆ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ, ರೈತರಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆ ತೀರ್ಪು ಮಾಡಬೇಕು. ಇನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ಒಂದು ಮನೋದಯನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿ, ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಜಮೀನ್ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು ಅಂಥವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜ ರಚನೆಯಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ನೆರೆಯ ವಂತಾಗಿ, ಈ ಜಿತ್ತಿ ಸಮಿತಿಯ ವರದಿಯ ಶಿಫಾರಸ್ಸುಗಳ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಜಾಗೃತೆ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗು ವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

[Sri S. P. TALWALKAR (Raibag) spoke in Marathi.]

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಪೂರ್ಣ (ಸದಲಗ).—ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಫ್ರೊಡಕ್ಷಣ್ ಹೆಚ್ಚಿ ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಫ್ರೊಡಕ್ಷಣ್ಗೆ ಮದತ್ತಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಫ್ರೊಡಕ್ಷಣ್ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಸೋಷಿಯಲ್ ಜಸ್ಟಿಸ್ ಸಿಕ್ಕಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಕನಾಮಿಕ್ ಇಕ್ವಾಲಿಟಿ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನ ದಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಶ್ರೀ ಜಿತ್ತಿಯವರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಕಮಾಡಿ ದರು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನ ದಲ್ಲಿಯೂ ತಿರುಗಿ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೂ ಆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಈ ರೀತಿಯ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ತಯಾರಿ ಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಫ್ರೊಡಕ್ಷಣ್ ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಫ್ರೊಡಕ್ಷಣ್ ಹೆಚ್ಚುವುದಾದರೆ ದೇಶದಿಂದ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ ಸೋಷಿಯಲ್ ಜಸ್ಟಿಸ್ ಮತ್ತು ಎಕನಾಮಿಕ್ ಇಕ್ವಾಲಿಟಿ ಹೇಗೆ ಬದಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಉಪಾಯ ಗಳನ್ನು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. (1) Elimination of the landlord-tenant relationship and (2) re-distribution of lands to landless. ಈ ಎರಡು ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡ ಈ ವರದಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡು ವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಶಾಂತವಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಉಪಾಯಗಳಿಂದ ಉದ್ದೇಶವು ಸಾಧ್ಯವೋ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಉದ್ದೇಶಗಳು ಪೂರ್ಣ ವಾಗಲು, ಜಗತ್ತಿನೆಲ್ಲರೂ ಸಿದ್ಧಾಂತ ತಮ್ಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ.

ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕಾರ್ಯ, ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆ ಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸು

LAND LAWS COMMITTEE

ತೃತೀಯ ಹೇಗೆ ಕಾರಣವೋ ಹಾಗೆ ಕಾರ್ಯ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಸಾಧಕವಾಗಬಹುದು. ಅವರು ನೂತನ ಮಾಡಿರುವ ಉಪಾಯದ ಪ್ರಕಾರ 'lands to the landless' ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಉದ್ದೇಶ ಸಾಧನೆ ಯಾಗುತ್ತದೆಯೇ, ಆ ನೀತಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸುವುದರಿಂದ ಅದು ಶಕ್ತವಾದೀತೇ, ಆ ನೀತಿ ನಿರ್ದೋಷವಿದೆಯೇ ನೋಡಬೇಕು. ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗಲ್ಲ ಜಮೀನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಬಹುದೇ, ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಶಾಂತರೀತಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೇನೇ ಜಮೀನು ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡ ಬಹುದು ಅಥವಾ ಬಿಡಬಹುದು. ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಊಹೆ-ಕಲ್ಪನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ lands to the landless ಎಂಬುದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಘೋಷಣೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯು ಅತಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ದೋಷದಿಂದ ದುಷ್ಪ್ರವಾದವು. ಈ ನೀತಿಯಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಪರಮಾವದಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ಉದ್ದೇಶವೇ ವ್ಯರ್ಥ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು "Lands to growers" ಎಂದರೆ ಯಾರು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಭೂಮಿ ಎಂದು ಒಂದು ವೇಳೆ ಹೇಳಿದರೆ ನಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಯುಕ್ತ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಬೇಕು land to the landless ಎಂದಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ-ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನೂತನವಾದ ಸಾಧನೆಯ ಈ ಭಾಗ ಎಂದರೆ ಎರಡು ಉಪಾಯಗಳ ಪೈಕಿ 2ನೆಯದು ಈ ಭಾಗ it stands Invalid. ಇದಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ದೋಷವೂ ಇದೆ. ಅದು ಯಾವುದೆಂದರೆ ಭೂಕೀನರ ಆಶೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತೃಪ್ತಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವುದು. To satisfy the aspirations, whose aspirations? The aspirations of landlords. Not to satisfy the aspirations of maximum production but to satisfy the aspirations of the landless. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವಷ್ಟೆ ಇದ್ದರೆ ಉತ್ತಮ ವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇದರಲ್ಲಿನ ಆಶೆಯವೇನೆಂದರೆ, ಯಾರಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರಿವೋ ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ತೃಪ್ತಪಡಿಸಬೇಕು ಎಂದಿರುವುದರಿಂದ, ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದಾಗೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ Lands to the landless ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು "lands to growers" ಎಂದಿದ್ದರೆ It would have been more appropriate. "Tiller the owner" or (Land to the tiller) ಎನ್ನುವ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವೂ ಇದೆ. ಇದೂ ಕೂಡ ನಿರರ್ಥಕ ಹಾಗೂ ನಿರುಪಯೋಗವಾದುದು. Lands to the landless ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ನಿರರ್ಥಕವೋ, ಉಪಯೋಗ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ lands to tillers ಎಂಬುದೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದರಿಂದಲೂ ಯಾವ ಉದ್ದೇಶ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ದುಡಿಯುವವರೆಲ್ಲ ಮಾಲೀಕರು ಎಂದನ್ನು ವುದಾದರೆ ಈ ವಿಧಾನಸಾಧನವು ಕಟ್ಟದಂಥ (ಗೊಂಡಿ) ಕೂಲಿ ಜನರೇ ಈ ವಿಧಾನಸಾಧನ

ಮಾಲೀಕರಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಲೀಕರ ಹಕ್ಕು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ಸರಕಾರ ದವರು ಮಾಲೀಕರಾಗಲು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಧಾನ ಸಾಧನ ಇವಾರತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ದುಡಿಯುವವನು-ಉಳು ವವನು, ತನ್ನ ದುಡಿತದಿಂದಲೇ ಉಳುವತನ ದಿಂದಲೇ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಅಸ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾಲಿಕ ನಾಗುವುದಾದರೆ ಇದು ವ್ಯವಹಾರ ನೀತಿಯು ಕ್ರಮವೋ? ಎಷ್ಟು ವಿಚಿತ್ರ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದು? ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುವುದ ಕ್ಕಾಗಿ ನೇಕಾರರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ದುಡಿಯುವ ನೇಕಾರ ಜನರೇ ಮಾಲೀಕರೋ? ಎಂಥ ಸಂಕರದೋಷವಿದು? ಶಾರೀರಿಕ ದುಡಿತವೇ ಅದರ ಮಾಲೀಕತನವೋ? ಹೀಗಾದರೆ, ಮಾಲೀಕತನವು ಎಂದರೇನು? ಅದು ಎಂದಾದ್ದು? ಯಾವುದು, ಅವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಂಥ ಪರಿಹಾರ ಧನವಲ್ಲ? ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರದ ನೀತಿಯು ಕ್ರಮವು ಯಾವುದು? ಹೀಗಾದರೆ, ವ್ಯವಹಾರವೆಲ್ಲ ತಪ್ಪಿ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಯೂ ಯಾವುದೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನ್ಯಾಯ ನೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಯ ರಾರದು. ಅಂದ ಮೇಲೆ "Tiller—the owner" ಎಂದನ್ನು ವುದಾಗಲೇ, ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕಾರ್ಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದಾಗಲೇ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. "Tiller is the owner ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಾಸಂಗಿಕ ಕವಿರ್ಜನ ಘೋಷಣೆಯಾಗಲೇ ಯಾರದೇ ಆಗಲಿ ಇದು ನಿರರ್ಥಕ. Tiller is the owner ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ "Grower is the owner" ಎಂದರೆ, ಯಾವನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಮಾಲೀಕ. ಎಂದು ಒಂದು ವೇಳೆ ಎಂದರೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಡಿ. ಕೋಥಾವರೆ (ಚಿಕೋಡಿ).—ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ grower tiller ಆಗಬಹುದು. ಅಥವಾ owner ಅಥವಾ ಆಗಬಹುದು. ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಪೋತ್.—Tillers (or Tenants) ಒಂದು ಭಾಗ, owner ಒಂದು ಭಾಗ labourer ಒಂದು ಭಾಗ. ಹೀಗೆ ಮೂರು ಭಾಗಗಳು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಉತ್ಪನ್ನ ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅಂದರೆ Tiller is the owner ಎಂದು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಎಷ್ಟು ಅವ್ಯವಹಾರಿಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. Tiller is the owner ಎಂದರೆ, ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಸುತ್ತಾನೋ ಅವನು owner. Grower is the owner, not the tiller.

Sri S. D. KOTHAVALA.—Tiller is also the grower.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಪೋತ್.—All tillers certainly are not growers. ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯವಹಾರ ಮಾಡುವವರು ಎಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ರಾಭವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನೇಕರಿಗೆ ಲುಕ್ಕಾನಾಗಿ ದಿವಾಳಿ ತೆಗೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಡಿ. ಕೋಥಾವರೆ.—ಯಾವನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ ಅವನು tiller. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, tenant ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಜಿ. ಬೋತ್.—ಯಾವನು ಕೇವಲ physically ದುಡಿಯುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ. Physical labour finance and skill ಎಲ್ಲವೂ ಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯ (ಸ್ವಲ್ಪಮುಖ್ಯಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಇದಕ್ಕೂ skill ಬೇಕೇ?

Sri B. G. KHOT.—There should be some skill and it is mostly necessary behind the tilling like everything. ಮೊಟ್ಟೆ ಹೊಡೆಯುವುದಕ್ಕಾದರೂ ನೇಗಿಲು, ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ skill ಬೇಕು. ಹೀಗೆ Tilling, skill, finance ಇವೆಲ್ಲ ಕೂಡಿ ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ಬರಿಯ ಶಾರೀರಿಕವಾಗಿ ದುಡಿತ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದರೆ ವೃಥಾ ನೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ, ನಿರರ್ಥಕ ನೀತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ಗೇಣಿದಾರರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಡಮೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಭೂಮಾಲಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದ ಉದ್ದೇಶ. ಆದರೆ, ಈ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ಕಾರ್ಯ, ಎಷ್ಟು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ಯಾವ ಒಬ್ಬನಿಂದಲೇ ಮಾತ್ರ ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ಉಳುವವನು ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಬರಿಯ ಚಿನೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಟೆಲ್ಲರ್ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಸಾಧನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಯಾವ ಒಬ್ಬನಲ್ಲಿಯೂ ಬಹುತರವಾಗಿ ಇರಲು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೆಲಸ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಒಬ್ಬರಿಗಿಂತ ಇಬ್ಬರು ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಇದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯವಹಾರ ಸಿದ್ಧಾಂತ. ರೈತನೊಬ್ಬನೇ ಮಾಡಲು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ Elimination of landlordship ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. Landlord ಇರಬೇಕು; tenant ಇರಬೇಕು. ಚಿನೆಂಟ್ ಅಥವಾ ಗೇಣಿದಾರನ ಹಕ್ಕನ್ನು ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ, ಅವನ tenure ನಿಗದಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ, fair rent ಗೊತ್ತುಮಾಡಿ ಅವನ ಹಿತವನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಭೂಮಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಾರದೆಂದು ಮಾಡುವುದು ಉತ್ತಮ. ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ರೈತ ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಸಹಕಾರದಿಂದ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಆಕಾರ ಉತ್ತಮತೆಯನ್ನು ದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಒಬ್ಬನಿಂದಲೇ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನು ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಸಾಧನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹೊರೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಚಿನೆಂಟ್ ರ್ಯಾಂಡ್‌ರಾರ್ಡ್ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಹಾಗು ಅನುಕ್ರಮವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. No doubt, there should be some restriction upon them. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಪರಮಾಧಿ. ಉತ್ತಮತೆಯನ್ನು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆಯಬೇಕು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಮಾಲೀಕನಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನಲ್ಲ ಎಂದು ಮಾಡಿದರೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಉಳುವವನನ್ನೇ ಮಾಲೀಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ, ಅದು ಅನುಚಿತ. ಕತ್ತೆಯ ಹಾಗೆ ದುಡಿದರೆ ಉತ್ತಮ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆನ್ನುವುದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ಅಸಂಭವ. ದುಡಿದಮೆಯ ಜೊತೆಗೆ skill ಬೇಕು, finance ಬೇಕು.

ಎಲ್ಲ ತರದಿಂದ ಶಕ್ತ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಂದ ಒಕ್ಕಲುತನ ಎಷ್ಟು ಕಡಮೆ ಬರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ನುಂದರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತದೆವೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಶಕ್ತ ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾಲೀಕ ಮತ್ತು ಉಳುವವನು ಅಥವಾ ಗೇಣಿದಾರ ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಉದ್ದೇಶ ಸಿದ್ಧಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಕಡಮೆ ಬರ್ಚಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಪರಿಶ್ರಮದಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಗೇಣಿದಾರ ಮತ್ತು ಮಾಲೀಕ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕುವುದು ಅಥವಾ ರದ್ದುಗೊಳಿಸುವುದು ಅವ್ಯವಹಾರಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. Owner's rights safeguard ಮಾಡಬೇಕು, tenants rights safeguard ಮಾಡಬೇಕು, ರೈತನ fair rent ಕೊಡಬೇಕು. ಬೆಳೆಯನ್ನು ಪಾಸ್ತಿ ತೆಗೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶವಿರಬೇಕೆನ್ನುವುದಾದರೆ ಮಾಲೀಕನ ಮೇಲೆ, ಸ್ವಂತ ಬೇಸಾಯಮಾಡುವವನ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಬಂಧ ಹಾಕಬೇಕು. ಯಾವ ಯಾವ ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾರೆವೋ ಅವನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರ್ಷ ಎಷ್ಟು ಬೆಳೆಯೋ ಎಂದು 20 ವರ್ಷ 40 ವರ್ಷಗಳ statistics ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಸರಾಸರಿ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇಂತಿನ್ನು ಪ್ರಕಾರ ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಆಯಾ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಬಂಧವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಒಂದೆರಡು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕಾಲ ರಿಯಾಯಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ಹಾಗೆ-ಬೆಳೆಸದೆ ಇದ್ದರೆ, restrictions ಅನುಸರಿಸಿ ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವುದರಿಂದ ಅವನ ಕಡೆಯಿಂದ ಭೂಮಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎರಡನೆಯವರ ಕಡೆಗೆ ಕೊಡಬಹುದು. ಪರಂತು, landlord-tenant relationship ತೆಗೆಯುತ್ತೇವೆನ್ನುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಚಾಕರಿ ಮನುಷ್ಯನಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ದೈಹಿಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುವವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನೇ tiller, ಅವನೇ physical labourer. ಯಾವನು physical labour ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, he is supposed to be the tenant, he is supposed to be the tiller and the owner. ಈ ರೀತಿ ನಾವು ನೋಡ ಹೋದರೆ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಕತರದೊಪ್ಪ ಸಿಕ್ಕಿತವಾಗಿ ಬರುವುದು. ಇಂಥ relations ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ನಾನೊಬ್ಬ ಮಾಲೀಕನಿಗೆ ಒಬ್ಬ tiller ಅಥವಾ tenant ಬೇಕು. ಮಾಲೀಕನಿಗೆ ತಾನೇ ಇದ್ದರೂ ಒಬ್ಬ ನೌಕರಬೇಕಾಗುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಅವರ ಸಹಾಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಒಂದು ಏಕೀಕರಣ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನೌಕರನಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸಮಾಜರಚನೆ ಏನಿದೆ ಅದು ಬಹಳ ಅನುಭವಿಕ, ಬಹಳ ಉಪಯುಕ್ತ ಸಮನ್ವಯಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಏಕೆಂದರೆ ರದ್ದುಮಾಡಿ ಹೊಸ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಕಾರ್ಯವೂ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಗ ತಾಳುವ ವನ್ನೊಳಿರುವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು.

ಸರಕಾರದವರು ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ದುಃಖಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು. ಬೊಂಬಾಯಿ ರೆಜಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ನಲ್ಲಿ 1938 ರಿಂದ 1958 ರವರೆಗೂ ನನಗೆ ಬಂದಿರುವ ಅನುಭವವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿ Tenancy Act introduce ಮಾಡಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಯಿದೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಹಾರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ

rural life ಸರಿಹೋಗಲು ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂಥವುಗಳಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ಸಮಾಜ ರಚನೆ, ವ್ಯವಹಾರ - ಪರಿಸ್ಥಿತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಇವು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಒಬ್ಬ ದುಡಿಯುವವನಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬಂದು ದರದಲ್ಲಿ ಮಜೂರಿ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಇವನಿಗೆ ಕೊಡುವ ಮಜೂರಿ ಬೇಕಾದರೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿ; ಆದರೆ ಇವನಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಟ್ಟು ಅದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷೆಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದ್ದರೆ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. Production ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಲೀಕರ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಬಂಧಕಾಕಿ ಜಮೀನ್ದಾರನರ, absentee landlord ಇರಲಿ. ಹೆಚ್ಚು ಜಮೀನಿರುವವರು ಯಾರೇ ಇರಲಿ ಅವರು labour classಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪಗಾರ ಕೊಡಲೇಬೇಕು, ಹೆಚ್ಚು ಮಜೂರಿಕೊಟ್ಟು production ಸಹ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಮಜೂರಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡದೆ ತಾನು ಮಾತ್ರ ಸುಖಪಡುತ್ತೇನೆಂದು ಅನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಕಾಲ ನಡೆಯಲಾರದು. Successful ಆಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಇದ್ದದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲದಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೊಸದೊಂದು ತ್ರಿಶಂಕುಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಇದ್ದದ್ದೂ ಹೋಗುವುದಲ್ಲದೆ ಹೊಸದೂ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. Agricultural production ಹೆಚ್ಚು ಆಗಲೇ ಬೇಕು, ತಾನು ಸುಖದಿಂದಿರಬೇಕು, ಇತರರೂ ಸುಖದಿಂದಿರಬೇಕು. ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖದಿಂದಿರಬೇಕಾದರೆ, ಎಲ್ಲರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮನ್ವಯ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಬಿಡಬೇಕು. ಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಈ ವರದಿಯು tenant ಪಕ್ಷಪಾತಿ report ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ impression ಈ ಪ್ರಕಾರವಿದೆ. ಈ ಮಾತನ್ನು ನಾನು ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರನಿದ್ದೇನೆಂದು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ agricultural production ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಟೆನಂಟ್ ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸಹ ಅದು failure ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ನೋಟೀಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದರಿಂದ agricultural production ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು ಎಂದು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ. ಇನ್ನೂ ತನಕ ಹೆಚ್ಚುವರಲ್ಲ ಏಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ? ಯೋಗ್ಯ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡಿ ಸಂಶೋಧನೆಮಾಡಿ ಎಂದರೆ ಕೆಲವರು ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದೂ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಜಮೀನಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪುನಃ ಪುನಃ ಕಾಯಿದೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಕಾಯಿದೆಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ agricultural production ಹಿಂದೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ಕಾಯಿದೆ ಯಿಂದಲೇ ಇದ್ದಲ್ಲದೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ 40 ವರ್ಷಗಳ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಕಾಯಿದೆ ಇದೆ. ಸರ್ವಸುಂದರವಾದ ಕಾಯಿದೆ ಇದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ 20 ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ 1938ರಿಂದ 1958ರ ತನಕ experi-

ment after experiment ಮಾಡಿ ಒಂದನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇರೊಂದನ್ನು ತಂದರೂ ಅದು ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕಾರ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಅನುಭವ ಏನು ಹೇಳುತ್ತದೆಂದು ದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದೀರಾ? ನಾವು ಬೇರೆ Tenancy Act ಮಾಡುತ್ತೇವೆ; - Bombay Tenancy Act ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ landlord ಮತ್ತು tenant relationship ಈಗ ಏನಿದೆ ಅದನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡಿ.

Grow more food ಎಂಬುದು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿ. ಕೇವಲ tenant ಮತ್ತು landlord relationship ತೆಗೆದುಹಾಕಿದರೆ ಏಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಕೂ - ಸಮನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಅದು ನಿಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೊಂದುವಂಥಾದ್ದು. ಸಮಾಜ ರಚನೆಗೆ ಅನುಕೂಲ ಇರಬೇಕಾದ್ದು. ಪೂರೈಕೆ ಹೆಚ್ಚುವಂಥಾದ್ದು ಆಗಿರಬೇಕು. Landlord ಮತ್ತು tenant relationship ಈಗಿರುವಂತೆಯೇ ಬಿಟ್ಟು tenantಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಬೇಕೋ ಅ ರೀತಿ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಲೀಕನಿಗೆ ಸಹಿತ ರಕ್ಷಣೆಕೊಟ್ಟು ಜಮೀನಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಿಷ್ಟು production ಮಾಡಲೇಬೇಕು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವರ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆಂದು ಕಾಯಿದೆಮಾಡಿದರೆ ಅದ್ವಿ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹ ಉಪಯೋಗವಾದೀತು.

ಆ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಿದರೆ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಧ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಯು ಏನನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ? ಕಾರಣದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿ. ಇದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯ. ಗುರಿ ಮತ್ತು ಉಪಾಯ ಎರಡನ್ನೂ ಹೊಂದಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ. ಅವಾಗ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಭರ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ. ಇದನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ನೋಡಿ. ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ವರ್ಷಮಾಡಿದ ಕಾಯಿದೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು, ಇದಕ್ಕೆ ಒರೆ ಹಚ್ಚಿ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ, ಚರ್ಚಿಸಿಮಾಡಿ. ಈ 20 ವರ್ಷಗಳ ಅನುಭವವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಇದು ಫೇಲ್ಯೂರ್ ಆಗಿದೆ ಎಂದೆನಿಸುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊಸ means ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನೋಡಿ. ನಮ್ಮ aims successful ಆಗುತ್ತವೆಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿ.

ಈ ಎರಡು ಸಾಧನ ದೆಸೆಯಿಂದ ಸೀಲಿಂಗ್ ಹಾಕಬೇಕು. ಸೀಲಿಂಗ್ ಬೇಡ ಎಂದು ನಾನು ಅನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಸೀಲಿಂಗ್ ಇದೆ. ಆದರೆ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಗೆ, ಮೆಜರಿಂಗ್ ರಾಡ್ ನಿರ್ಧರಿಸುವಾಗ, you have taken it as a presumption. ಅದನ್ನು ಹನ್ನೆರಡು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನೆಟ್ ಇಳಿಕೆ ಎಂದು ಪ್ರೀಸ್ಯೂಮ್ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿದರೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಹನ್ನೆರಡು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆದಾಯದಂತೆ ಏನು ಜನರಿರುವ ಒಂದು ಕುಟುಂಬದ ಪರಡೇ ಪರೈಕ್ಕಾಪಿಟ ಇಳಿಕೆ ಎನ್ನು ಬಿತ್ತು? 10½ ಆಣೆ ಬಿತ್ತು. ನಾವು ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಅನುಸರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕಿ ಹನ್ನೆರಡು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಅಂದರೆ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು. ಏನು ಮಂದಿಗೆ ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಬಿತ್ತು ಎಂದರೆ, ಒಬ್ಬ

(SRI B. G. KHOT.)

ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ 20 ರೂಪಾಯಿ ಬಿತ್ತು. ಹಾಗೆಂದರೆ, 30 ದಿವಸಕ್ಕೆ 20 ರೂಪಾಯಿ ಬಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿವಸಕ್ಕೆ 10 ಆಣೆ ಬಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 9-10 ಗಂಟೆಯಿಂದ ದುಡಿದರೆ, ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಸಹ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಹೋಗಿ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ನೋಡಿ, ಒಬ್ಬ ಹವಾಲ ಒಂದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿ ಸಹಜವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನೀವು ಮೆಜರಿಂಗ್ ರಾಡ್ ಎಂದು ಏನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರೋ, ಅದು ಜೀವನ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥಾತಮಾಡುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಹತ್ತು ಆಣೆಗೆ ನಮ್ಮ ಕಡೆಯಿಂದ ಭೂಮಿ ಕನಿಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಿದ್ದೀರಿ. ರ್ಯಾಂಡ್‌ರಾಡ್ಸ್ ಮತ್ತು ರ್ಯಾಂಡ್ ಓನರ್ಸ್ ಕಡೆಯಿಂದ ಭೂಮಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಿದ್ದೀರಿ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ರಿಟರ್ನ್ ಏನು ಕೊಡುತ್ತೀರಿ? ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸುಖವಾಗಬೇಕೆಂಬ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ಕಾಯಿದೆ ಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ.

ಈ ಮೆಜರಿಂಗ್ ರಾಡ್‌ನ್ನು ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ದೆತಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಬೇಸಿಕ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್‌ನ ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ. ಅವಾಗ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಒಂದು ದಿವಸಕ್ಕೆ ಮೂರು ವರೆಗೆ ಆಣೆ ಬೇಸಿಕ್ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಬಿತ್ತು. ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ 10 ಆಣೆ ಬಿತ್ತು. ಇದರ ಸೀಲಿಂಗ್ ನಾಲ್ಕು ವರೆಗೆ ಪಟ್ಟು ಅಂದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಉದರ ನಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಬೇಕು, ಇದರಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ಮಾಡಿರಿ; ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಿರಿ; ರೋಗ ರಜಿನ ಗಳಿಗಾಗಿ ಬಿಡ್ಡ ಕೊಡಿರಿ; ಹುಡುಗರನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕಲಿಸಿರಿ; ಮತ್ತು ಇತರ ಅನೇಕ ನೈಮಿತ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ವ್ಯವಹಾರ ದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ನೀವು ಮಾಡಿಕೊಡಿರಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳುಮರಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಇದ್ದವರು, ಅವರು ನಿತ್ಯ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಹುಡುಗರನ್ನು ವಿದ್ಯಾ ವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ? ಮನೆ ಕಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಮಡ್ಡು ಎಲ್ಲರಿಂದ ಡೊರೆಯಬೇಕು! ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ, ಹಣ-ದುಡ್ಡು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡಬೇಡವೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ ಮಾಡಿಕೊಡದು ಅನ್ನುತ್ತೀರಾ? ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಡದು ಅನ್ನುತ್ತೀರಾ? ಎಷ್ಟು ದಿವಸಗಳವರೆಗೆ ಸಂಸಾರ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ, ಅಲ್ಲಿಯಂತಹ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ, ನಿಮ್ಮ measuring rod ಇದೆಯಲ್ಲಾ ಅದು ವ್ಯವಹಾರ ಶೂನ್ಯವಿದೆ. It is as impractical as anything ವ್ಯಕ್ತಿಶಃ ನಾನು ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಮಾಡಿದ್ದರೂ, ನನ್ನದೂ ತಪ್ಪೇ. ಈ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಐದು ಮುಂದೆ ಸಾಧಾರಣ ವಾದ ಸಾಧಾರಣ ಜೀವನ (simple life) ಸಹ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಹುಡುಗರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆ ಮುಂಜಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಕೆಲಸಗಳು. ಇವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಕ್ಕೆ ಏನು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ?

ನಮಗೆ ಯಾವ ರಿಪೋರ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್‌ನೊಳಗೆ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿರಿ; ಮತ್ತು

ಇದಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಕಾಯಿದೆ ಮಾಡಿ ಭೂಮಿ ಯನ್ನು ಕನಿಡುಕೊಂಡರೆ ಕನಿಡುಕೊಳ್ಳಿರಿ; ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಸುಖದಿಂದ ಸಾಧಾರಣ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜೀವನ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಇರುವ ಸಾಧನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಿ. ಯಾವ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅದನ್ನು ನಿರ್ದೋಷದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಮುಂದಿಡಿ. ಯಾವ ತರಹದಿಂದಲೂ common simple life lead ಮಾಡುವಾಗ ಆತಂಕ ಬರಬಾರದು. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಎಲ್ಲೆಯ ವರೆಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವರೆಗೂ ಈ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಹೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಅಥವಾ ಸೀಲಿಂಗ್ ಕಾಯಿದೆ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ಕಠಿಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಚಿನ್ನೇನಿ ರಾ ಎಂದು ಈಗ ಏನಿದೆ ಅದಕ್ಕೆ ನುಸರಿಸಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನ್ನವರು ನೋಚಿಸಿರುವಂತೆ ಹೊಸ ಕಾಯಿದೆ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಇದರಿಂದ ಎಲ್ಲರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು endanger ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟ ನಷ್ಟದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಂತಹ ಕಾಯಿದೆ ಯನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು. ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೇ ಆಗಲಿ, ಸುಖ ಸಂತೋಷ ಇರುವಂತಹ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಶುಚಿಭೂತ ವಾದ ಸಾಧನ ಏನಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲ ಭೂಮಿಯೂ ತನಗೆ ಬರಲಿ ಎಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಮಾಡತಕ್ಕ ಜನ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ, ನೀತಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ತನ್ನ ಗರಜಿಗೆ ಅಂದರೆ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಇರಲಿ ಎನ್ನುವ ಜನ ಈಗಿನ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಮೆ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದನೆಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ದಶಕೋಟಿ ಯಾವಾಗ ಅದೀತು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಆದರೆ ಇದ್ದು ದ ರಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತುಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಸಾಧಾರಣ ವಾಗಿ ತನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಪಾದನೆ ಯನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಕಠಿಣ. ಆದಕಾರಣ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ simple life lead ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿರಬೇಕು. ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಗನುಸಾರವಾಗಿ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಮೇನೇಜಿಂಗ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿನ ಬಡ್ಡಿಯನ್ನು ಅಪನ ಮುಂದಿಡಿ. ಒಂದು ಸೀಲಿಂಗ್ ಹಾಕುವುದಾದರೆ ಆ ಸೀಲಿಂಗ್ ಎಷ್ಟು ಹಾಕಬೇಕೆಂದರೆ with his average labour he could lead an easy life. ಅದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡಿ. ಈ ನನ್ನ ವಿಚಾರಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮೀಷನ್ ಒಂದು ಪಾಲಿಸಿ ಇದೆ. ಈ ಪಾಲಿಸಿ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೋ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಅದು ನಮ್ಮ ರೂರಲ್ ಲೈಫ್‌ಗೆ ಸರಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆಯೋ ಆ ಪ್ರಕಾರ, ರೂರಲ್ ಲೈಫ್‌ಗೆ ಅನುಸರಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕಾಯಿದೆ ಇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಈಗಿದ್ದಷ್ಟು ಸಹ ಇರದೇ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಬೊಂಬಾಯಿ ಸ್ಟೇಟ್‌ನಲ್ಲಿ 20 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. Land Reforms ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ. ಈ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಆಶಯ ಒಂದೇ ಒಂದು

(SRI V. P. DEENADAYALU NAIDU)

Posts and Telegraphs Circle for the State of Mysore. The Government was pleased to place before the House the information that the Post-Master General of Madras was not very much inclined to have a circle for the State of Mysore. With great concern and after due deliberation I placed this question before the House in order that the Government might be in a position to place before the House not the Post-Master General's view about the formation of on P. and T. Circle but what the Communications Ministry of the Government of India felt about the formation of the circle for the State of Mysore. The Post-Master General, I may at the outset, tell the House, is not the final authority in this matter. After all he is the authority who is functioning, even bringing the Mysore State within his province of activity. Before I would venture to speak about the necessity of the formation of the Circle of P. and T., let me adumbrate a few facts which make it vital and necessary for the Mysore State to have a circle of its own. It is the accepted policy of the Government of India that for every 2,000 people or population; there must be a post office, for every revenue district there must be a postal division and for every, may I say, 3,000 population, a delivery office. These are some of the requirements that have been provided, starting from the Himalayas to Cape Comorin. It has already come into force. Our State, that is, the State of Mysore has not lagged behind in being a progressive State. On the other hand, we have always been taking pride that the State of Mysore is a very forward and progressive State. In fact, the object of my raising the point is to assert once more that our State should be and must be recognised at least for the formation of the P. and T. Circle as one of the progressive States. My argument is further strengthened by another reason. We have so many Government of India concerns here, i.e., industrial concerns. What is the revenue of the State, what is the moiety that we have contributed to the Government of India to their common pool? And knowing as

we do that the Communications are the sinews and marrows of the bone for any progressive State in their industrial and other activities, and while saying all this, what is it that prevented the formation of the P. and T. Circle? Secondly, I would like to point out another advantage. The House must be aware of and the Government also must have known by now the very principle and the advantage of having a P. and T. Circle in the State of Mysore is to see that we take decisions on the spot. We don't want our files to move and we toss them from pillar to post. I will just give you one illustration. A telegram from Thirthahalli to Udipi will have to traverse *via* Shimoga, Bangalore, Coimbatore, Hoskote and Mangalore to reach Udipi. A telegram to go from Thirthahalli to Udipi will have to take a circuitous route. One more illustration. A telegram from Puttur (South Canara) to Mercara (Coorg) will have to travel through Mangalore, Hoskote, Coimbatore and, Mysore to Mercara. This I have stated for the reason that we have not been able to bring about sufficient emphasis and impress on the Government of India, even conforming to their own requirements, that there is a very great demand and necessity in order that we may give the necessary amenities to our people; particularly when I mention the financial aspect, you will appreciate the necessity of having a circle of our own in the State of Mysore. The Greater Mysore, on the formation of the new State now comprises of 72,730 square miles. I have gathered some statistics. We have a population of 19.4 million. As against this, I would just show how in other States for what population and what extent, they have been able to succeed in getting a Circle of their own. We can leave out Madras because it is a bigger State. For lesser area and lesser population, the Government of India have been pleased to sanction a Circle. I will just cite the instance of Punjab. For a population of 16 million as against 19.4 million of our own, they have a circle. So also for Assam. For 84,000 square miles and for a population of only 9,000, they have a separate

independent autonomous Circle of P. and T. So also for Orissa. For 60,000 square miles and for a population of only 14,000 they have a circle of their own. While placing these facts I feel that we can take administrative convenience as one of the criteria for the formation of a Circle. The point is, for one State, one Circle should be sufficient. In whatever form the Andhra Government has been formed, there are at present two Circles—one at Hyderabad and the other at Kurnool. Whatever be their view on this matter, both of them could be amalgamated into one. It is only a suggestion and that extra Circle could well be provided for the convenience of the State of Mysore, because I see there is no reason why there should be two or three circles in one State. By accident at the time of the formation of the Andhra State, Those two Circles have come into their unit. Now at least in the new set-up after the reorganisation, it should be possible to bring proper pressure on the Government of India for the formation of a Circle in the State of Mysore.

Lastly, Sir, as I have stated, the main factor which cannot be ignored, is that the Government of Mysore has got a vital function and these functions are so very inter-linked with the administration. So even the administrative requirements of the State of Mysore must be taken into account and the Government of India must concede the necessity for the formation of this Circle, not merely to see that the communications in the State progress well, but also at the same time, the very circumstances that are in existence in Mysore, the present set-up, and just as there is the P.M.G.'s office we have in Madras, Calcutta and Bombay, we must have one P.M.G.'s office here with in easy access.

One example I would like to place before you, Sir, is to show whether we have such easy access and whether Mysore postal administration has not been inter-linked. So many of our letters are carried by postal mails and by road. Therefore a man sitting at Madras not knowing all the roads and in how many directions the letters have

to go and how long it takes, without probing into these matters in great detail—I would only say that because the P.M.G.'s office is not within the State of Mysore, it is not easy for our Minister who is also in charge of some of these matters—I would like to know whether the P.M.G. could make it convenient to follow the postal transit of letters and communications, route by route, place by place and whether it has functioned properly. It would be rather too much even for our own Home Minister to do it, much less for the P.M.G. Therefore, taking all these factors into consideration, I say this: the moment the Andhra Circle was formed, the efficiency and the tone of the administration in this particular direction has gone up ten times. It has been accepted and I know one person who is attached to the Shoolay Post Office,—he is a man who sat day in and day out at the formation of the Andhra Circle. Some records clearly go to show that we have got a right to expect a circle and it should be conceded at any cost, not only in the interests of the Government of India but also in the interests of the Mysore Government as also for the benefit of the people. I only expect that the Government will not be very complacent and satisfied about the reply that they have received from the Government of India, the P.M.G. of Madras, who, as I have already said, is not the final authority in the matter. On the other hand, I was very anxiously awaiting a communication from the Ministry of Communications, Government of India, and I hope it would be coming to us at a very early date. I am sure we will receive a message sanctioning a P. & T. Circle for the State of Mysore and that depends upon how our Home Minister Sri Poonacha handles this matter.

*Sri C. M. POONACHA (Minister for Home Affairs and Industries).—Mr Speaker, Sir, Government fully appreciate the cogent argument advanced by my Hon'ble friend Sri Deenadayalu Naidu, on this question of the formation of a separate Post and Telegraph Circle for the new State of Mysore. There are no two opinions

(SRI C. M. POONACHA)

on this issue. Government is very anxious and have been urging on the Government of India to constitute a separate P. and T. Circle. But for the time being, as I mentioned at the time I furnished replies to the Hon'ble Member's question, the Government of India have not seen their way to form a separate postal circle. I do not know how my friend got the information as my having given an answer to his question that the P.M.G. of Madras has not agreed to the proposal. I think what I said on the floor of the House at the time of furnishing my replies to the question of my Hon'ble friend, was that the Government of India had not agreed for the formation of a separate postal circle for the State of Mysore. The question was taken up by this Government as early as 1956.

SRI Y. VEERAPPA (Hole-narasipur).—What are the special reasons?

MR. SPEAKER.—I cannot allow any Hon'ble Member to put any question because there is no intimation to me. If the Hon'ble Member wanted to put a question, he must give pre-intimation to me.

SRI C. M. POONACHA.—Sir, even before the formation of the new Mysore State, this question was taken up by the then Chief Minister of the erstwhile Mysore State and he moved in the matter and addressed a letter to the Government of India saying that a separate postal circle would have to be conceded in view of the fact that the new Mysore State that was to come into being after the 1st November 1956, a very big State with as many as 8 Divisions and as indicated by my Hon'ble friend with a population of nearly 2 crores with an area of about 72,000 sq. miles. All these facts were put before the Government of India. Then the matter was referred to a special advisory committee which went into the question. I do not have the proceedings of that committee. But the latest reply we received from the Government of India, I must presume, is based on the recommendations furnished by that committee. This is

just my presumption, because I have no records to prove that. But the fact is that the administration of the Post and Telegraph Department is solely the concern of the Government of India and we here can at best make a request furnishing facts and figures and suggest as to what should be done. Beyond that, we do not have any authority to compel the Government of India to take a particular decision in the matter of the administration of the P. & T. Department. Therefore, I have been mentioning that this matter was taken up, not once, but thrice after the formation of the new Mysore State and for the information of my Hon'ble friend, I might read out the latest letter that we received from the Government of India. The letter was in reply to the D.O. letter addressed to the Minister for Transport and Communications Shri Raj Bahadur by our Chief Minister. It says:—

“Please refer to your letter dated 26th September 1957 regarding the formation of a separate P. & T. Circle for Mysore. This proposal has been examined already. But for certain special difficulties, we have decided not to accept it for the present. I am sending for your information, a copy of the letter No. 4184 of 29th October 1957 written by Shri Lal Bahadur Shastri, Minister for Transport and Communications, to Shri T. Mariappa, Minister for Finance, in your Government.”

He sent a copy of that letter which reads as follows:

“This is just a line to acknowledge receipt of your letter dated 25th October 1957 regarding the formation of a separate P. & T. Circle for Mysore. This proposal has been examined already, but for certain special difficulties we have decided not to accept it for the present. I shall have a word with you about it when we meet next.”

This is the letter written to Shri T. Mariappa in reply to a letter which he had addressed to the Minister for

1958]

HALF-AN-HOUR DEBATE ON QUESTION No. 1145

841

Transport and Communications, Sri Lal Bahadur Sastri, about the formation of a separate P. & T. Circle. I have read the relevant portions from these communications to show that the Government have been making incessant efforts to urge upon the Government of India the need for the formation of a separate P. & T. Circle for the Mysore State. We are fully conscious of the fact that a separate P. & T. Circle will have to be formed for the new State of Mysore with a view to ensuring a better administration of the P. & T. Department in this area. Therefore, we have not given up our hopes. We will again approach the Government of India in this behalf. With this assurance, I may again repeat that the Government will take

further action in the matter and urge upon the Government of India the need for the formation of a separate P. & T. Circle for this State.

Sri Y. VEERAPPA.—Sir, can I have special leave.....

Mr. SPEAKER.—That is not permissible under the rules. The House will now adjourn and meet tomorrow at 1 P.M.

The House adjourned at Thirty-five Minutes past Six of the Clock to meet again at One of the Clock on Wednesday, the 26th March 1958.
